

SLOVENSKI ŠPORTNI TEDNIK POLET

POŠTNA PLACANA

V GOTOVINI

CENA IZVODA 20 DIN

V LJUBLJANI

1. JANUAR 1961

LETO XVII, STEV. 1

TELESNA KULTURA družbena potreba

Novo leto je čas, ko delamo obračune, ko pomislimo, kaj smo storili in kaj nismo, je pa tudi čas, da pogledamo naprej, da pretehtamo vse naloge, ki stoje pred nami v prihodnjem letu.

Naj se samo v nekaj besedah dotaknemo minulega leta. Telesna kultura je v letu 1960 naredila korak naprej, krči si novo pot k oblikovanju nove, moderne telesne kulture, odkriva vse potrebe delovnega človeka v tej zvrsti udejstvovanja v prostem času. Telesna kultura je postala nekaj, kar je vsakomur potrebno. Zmagalo je spoznanje, da telesna kultura ni samo domena majhnega števila športnih entuziastov, marveč je družbeno enakovredna potreba vseh ljudi, ki zasluži polno skrb in pozornost. V minulem letu so politične, družbene in gospodarske organizacije pokazale mnogo več zanimanja za telesno kulturo kot kdajkoli prej. Prav zaradi te družbene podpore smo opazili v letu, ki je za nami v telesno-vzgojnem gibanju kar največje premike v oblikovanju koncepcije telesne kulture, kakor tudi v ustvarjanju materialnih pogojev, ki so omogočili večji in hitrejši razvoj na tem področju.

Pridobili smo vrsto novih objektov, vse več je sredstev za organizacije, ki se ukvarjajo s telesno kulturo, odnos do telesne kulture v šolah se vse bolj spreminja v pozitivnem pomenu te besede. Ne moremo tudi mimo ustanovitve Visoke šole za telesno vzgojo v Ljubljani ni Srednje šole za telesno vzgojo v Mariboru, ki bosta prav gotovo pomagali, da si bo telesna kultura še hitreje krčila pot med najširše plasti našega ljudstva. Opazamo množični odziv mladine. Šolska športna društva so v kratkem doživela velik razmah. Tu gre za deset in desetstisoče mladih ljudi, ki so dali svojo roko telesni kulturi. V zadnjem letu so se pojavili tudi pozitivni procesi v idejnem konceptu telesne kulture, veliko smo doprinesli tudi v razčiščevanju vloge telesne kulture v današnji družbi.

Absolutno torej beležimo napredek na področju naše telesne kulture. Relativno pa je stvar nekoliko drugačna. Priznati moramo, da razvoj v telesni kulturi nekoliko zaostaja za razvojem drugih družbenih panog pri nas. Mimo tega zaostaja tudi z razvojem športa in telesne kulture v drugih državah v svetu.

Drži namreč, da tudi v telesni kulturi še nismo uspeli premostiti težav. Res je, da je zanimanje mladine veliko, vendar ponekod še nismo ustvarili po-

gojev, da bi jih lahko vključili v telesno vzgojno dejavnost (n. pr. univerza). Res je tudi, da vrednotenje dela telesnovzgojnih delavcev in organizacij še ni najboljše. To velja za telesnovzgojne delavce, pa tudi za tiste, ki delajo na strokovnem polju.

Se vedno lahko opazamo, da mnogokje v telesni kulturi še vlada centralizem. Telesna vzgoja v komuni še ni našla pravega mesta. Tudi finančna sredstva še ne delimo s tistega mesta, kjer bi bilo najbolj prav, denar še vedno ne priteka tja, kjer bi ga pravzaprav najbolj rabili.

Ce pogledamo še nekoliko naprej, v leto, ki je pred duri, potem seveda ne moremo mimo Kongresa telesne kulture in tudi ne mimo Kongresa SZDL Slovenije. Od obeh kongresov pričakujemo marsikaj. Predvsem decentralizacijo in demokratizacijo na področju telesne kulture, vse večje pristojnosti Občinskih zvez za telesno kulturo. Največ besede v telesni kulturi naj bi torej imele Občinske zveze in društva, kar pa bo ostalo na ramah višjih organov, pa bo moralo seveda iti samo v korist teh osnovnih celic. To je pravzaprav proces, ki ga na drugih področjih že močno čutimo, ki je že prevladal in zmagal, v telesni kulturi pa je šele na začetku in se moramo zanj boriti.

Smo torej za akcijo, ki bi maksimalno stimulirala razvoj telesne kulture v vseh oblikah. To pa ni samo stvar deklaracij, delavci na terenu — v Občinskih zvezah za telesno vzgojo in društvih so tisti, ki bodo lahko spravili v življenje tisto, kar bo sklenil Kongres za telesno kulturo.

Se besedo o kvalitetnem športu, ki pri nas za sedaj še nima prave domovinske pravice. Ne gre kot bi želeli in marsikdaj zapiramo oči pred lastnimi napakami. Morda se bojimo družbene kritike? Odkrivanje talentov je le naključje, ni pa načrtno. Morali bi pričeti z delom za kvalitetni šport v šolah, baza našega kvalitetnega športa bi morala biti drugačna.

Telesna kultura je področje, ki zahteva temeljito analizo, vsako leto zase je obdobje, ki prinese v to področje nekaj novega. S pomikanjem let pa se ne pomika tudi razvoj sam po sebi. Potrebna je zavestna akcija in prizadevanje vseh sil z jasnimi in koristnimi smotri. Ni dvoma, da te sile pri nas so in če se bodo zavzele, bo čez leto dni naša bilanca še boljša kot je letošnja, telesna kultura bo spet stopila korak naprej.

Bojan Polak-Stjenka

Vsem našim bralcem, sodelavcem in športnikom želimo srečno in uspeha polno leto 1961!

UREDNIŠTVO IN UPRAVA »POLET«

Vsem članom športnih društev in društev Partizana želi mnogo uspehov v novem letu

SEKRETARIAT ŠPORTNE ZVEZE
SLOVENIJE IN PARTIZANA SLOVENIJE

Zdaj pa res ne vem ali ti še vedno verjamejo v Dedka Mraza — ali pa ne vedo, kdo sta jim ata in mama?

JUGOSLOVANSKI

NEKATERI IZBRANI ŠPORTNIKI IZ VSE DRŽAVE GOVORIJO ZA POLET — TUDI ONI IMAJO SVOJE OSEBNE ZAHTEVE IN ŽELJE — MNOGI SO V ZASEBNEM ŽIVLJENJU MOJSTRI SVOJEGA POKLICA — VSAKDO OD NJIH IMA TUDI SVOJ KONJICEK —

Korać — najboljši športnik Jugoslavije za leto 1960

Prav gotovo ne postaneš čez noč vrhunski športnik. Za dosego vrhunske forme je večkrat potrebna dolgoletna vaja. Pa ne samo to. Brez premagovanja, samozatajevanja in osebne discipline tudi najbolj nadarjeni športniki ne bi dosegli več kot povprečnih rezultatov.

V tej naši novoletni številki smo se odločili za sestanek z nekaterimi najboljšimi jugoslovanskimi športniki, ki so s svojimi storitvami presegli mejo povprečja in se uvrstili med tiste tekmovalce, ki prinašajo svoji državi vedno nove trofeje. Ne smete misliti, da so to nekakšni nadjudje. Daleč od tega. Vsi ti vrhunski športniki so se morali po trdi preizkušnji dolgoletne vadbe nenehno izpopolnjevati, dokler niso stopili na najvišjo stopnico. Imena Perušić, Rogošić, Korać, Radovanovićeva, Bezjak, Kokeza, Muškatirović, Vidinić in še nešteti drugi, ki naj nam ne štejejo v zlo, če jih ob tej priložnosti ne izmenjujemo, so znana ne samo v naši ožji ali širši domovini, temveč jih pozna širok krog ljubiteljev športa v inozemstvu.

Izbrali smo si, torej, nekaj znanih športnikov iz različnih panog, ki so nam odgovorili na dvoje vprašanj. Prvo zajema področje njihovega športnega udejstvovanja, drugo pa njihovo zasebno življenje. Mnogi niso hoteli kar takoj odgovoriti, toda ko so zvedeli za kaj gre, so se radevolje odzvali našemu povabilu in nam ljubeznivo pojasnili svoja gledišča, misli in hotenja. Nekateri od teh odgovorov so presenetljivo preprosti in odkrivajo osebne človekove vrline. Večina naših vrhunskih športnikov je skromna v svojih željah, saj si ne želijo nič drugega kot si to želi naš delovni človek.

Sicer pa kar sami preberite vprašanja in odgovore in prepričali se boste, da to, kar smo prej govorili, ustreza resnici.

Bezjak Zvonko

rojen 1935. leta v Varaždinu. Po poklicu študent, član zagrebške Mladosti, samski, za reprezentanco nastopil 41-krat.

— Že večkrat so me spraševali, zakaj sem si izbral prav Kočevje za trening pred pomembnimi mednarodnimi nastopi. Takole je s to zadevo. Pred 8 leti sem se slučajno znašel na pripravah v Kočevju, kjer sem tudi dosegel tedaj svoj osebni rekord 58.22 m. Od tedaj dalje mi je Kočevje vedno pri srcu in še nikoli nisem v tem kraju dosegel slabe rezultate.

■ Kaj imate najrajši poleg atletike?

Težko je reči, kaj mi je najbolj pri srcu mimo atletike. Od ostalih športnih panog mi najbolj ugaja dviganje uteži, saj je izredna dopolnilna disciplina za moje kladivo. Če pa še hočete zvedeti iz mojega privatnega življenja, pa naj vam zaupam, da se navdušujem za počitnice v Dubrovniku, koncerte jazza ali potovanje v Pariz.

Martinović Branko

rojen 1937. leta, študent, za reprezentanco nastopil 15-krat, samski.

— Po osvojitvi medalje v Rimu je moja največja želja ta uspeh ponoviti tudi v Tokiu. Že sedaj sem začel s treningi, ki mi bodo omogočili čez 4 leta doseči popolno formo v rokoborbi.

■ Ali imate stanovanje?

Za zdaj sem še vedno očetov sin in stanujem pri starših, zato mi še ni treba misliti na svoj lasten dom.

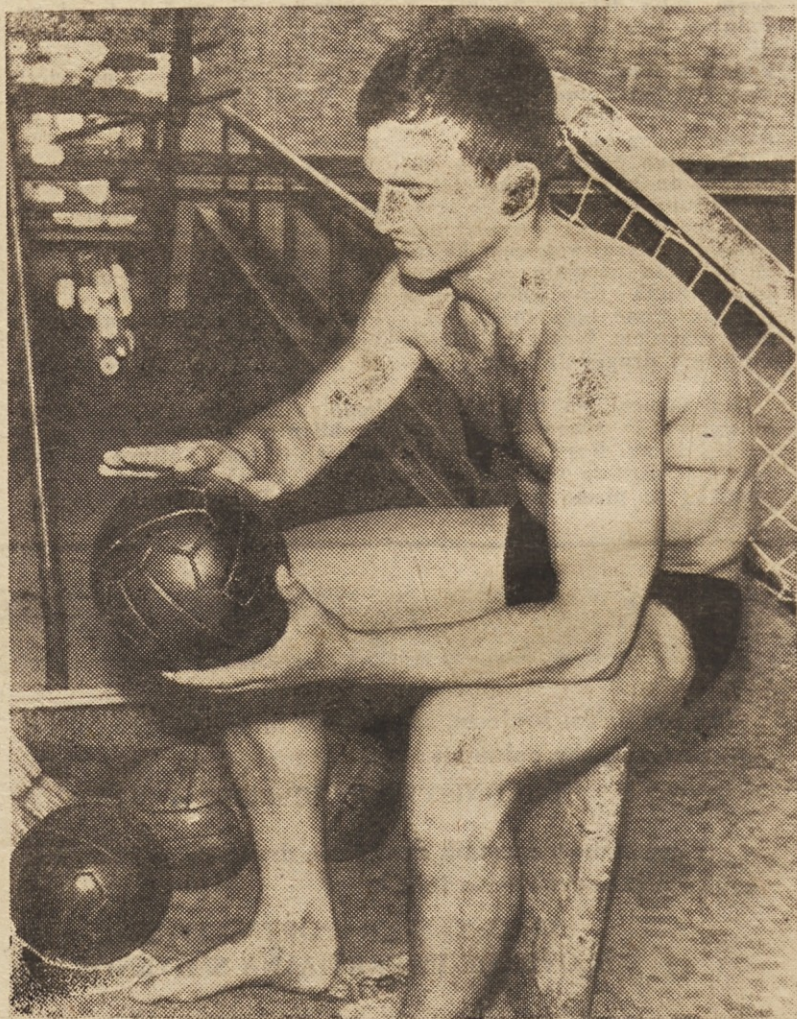
Korać Radivoje

rojen 1938, študent, član OKK Beograd, za državno reprezentanco nastopil 26-krat, samski, najboljši strelec na olimpijskih igrah v Rimu 1960.

— Želja vsakega športnika je nedvomno nastopiti v čim kvalitetnejšem okolju. Zato je razumljivo, da bi rad igral na primer v neki ameriški študentski ekipi in prepričan sem, da bi tam lahko še več nudil kot sedaj.

■ Kaj je Vaš osnovni cilj v življenju?

Moja največja želja je uspešno končati študij in da bi čimprej postal v svoji stroki strokovnjak. Šport mi je omogočil spoznati svet, veliko potovati in tako razširiti svoj duhovni horizont.

Žoga najbolj priljubljen rekvizit reprezentativnega waterpolo vratarja Muškatirovića

Bezjak se je s svojim odličnim šestim mestom Rimu uvrstil med naše najboljše jugoslovanske športnike

- PRIREDITEV »OD RIMA DO TRISULA« V
- KOPRU SMO IZKORISTILI ZA KRATKE
- RAZGOVORE Z NAJBOLJŠIMI SLOVEN-
- SKIMI ŠPORTNIKI — KONJ Z ROČAJI NI
- MOJA SPECIALITETA, MENI MIRO CE-
- RAR — MORDA JE MEJA ZA SMUČARŠKE
- SKOKE PRI 150 M — VSI KILOMETRI NI-
- SO ENAKO DOLGI — ŠELE NA EVROP-
- SKEM PRVENŠTVU V BEOGRADU KONEC
- LONGERJEVE KARIERE — KUNAVER SI
- ŽELI NA GRÖNLAND

Pevki Majda Sepe in Marjana Deržaj

O NAJBOLJŠIH SLOVENSKIH ŠPORTNIKI

Prireditve »Od Rima do Trisula« v Kopru je vzbudila veliko navdušenje med gledalci. Zanimivo je bilo pripovedovanje športnikov in novinarjev, seveda pa so se močno ogrele dlani tudi takrat, ko sta stopili pred mikrofon znani pevki Majda Sepe in Marjana Deržaj. Zanju je bil nastop v družbi slovenskih športnikov nekaj novega, zato smo jih povabili v naše uredništvo in jih vprašali za vtise o sami prireditvi, o slovenskih športnikih in o najboljšem slovenskem športniku za leto 1960. Takole sta nam povedali.

MAJDA SEPE

Zelo nenavadna družba so ti športniki. Prav zato prireditve v Kopru ne bom kar tako pozabila. Opazila sem tudi, da so med športniki skriti pevski talenti. Upam torej, da bomo še kdaj skupaj zapeli.

Miru Cerarju, najboljšemu športniku v minulem letu najprej srečno novo leto. Zame je izredno tih in skromen, čeprav je res velik športnik. Torej, tudi vso srečo v Tokiu.

MARJANA DERŽAJ

Ta dan v Kopru je bil zame nekaj posebnega, nekaj drugačnega kot drugi nastopi. Počutila sem se zelo dobro v družbi najboljših športnikov. Mnoge od njih sem poznala samo iz časopisov in fotografij ter po njihovih rezultatih. Vsi do zadnjega so zelo simpatični. Želim samo, da bi še večkrat skupaj nastopili na podobnih prireditvah.

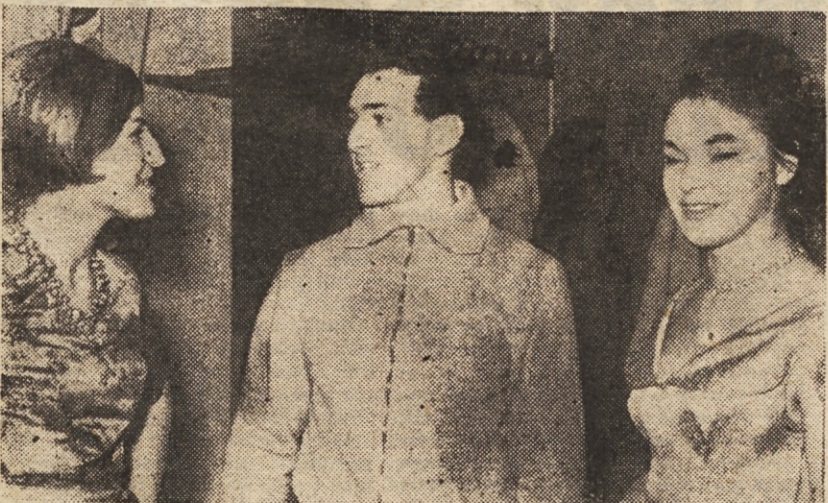
Miro Cerar je velik športnik, po pravici najboljši v letu 1960. Želim mu še mnogo uspehov v njegovi športni karieri in ker trenira vsak dan, bi mu rada zapela popevko »Vsak dan«. Morda se mi kdaj za to ponudi priložnost. Preseneča me — tako mlad in tako resen. No vsekakor še mnogo uspeha na telovadnih orodjih v prihodnjem letu.

Družba slovenskih športnikov v pogovoru — od leve proti desni — Ostrovska, Pečar, Bone, Valentar, Šikovčeva

V nabito polnem koprskem gledališču je izžvala mnogo smeha posebna točka — streljanje z lokom. Na sliki Aleš Kunaver

Najboljšemu slovenskemu športniku Miru Cerarju sta čestitali tudi pevki Marjana Deržaj in Majda Sepe

RTV LJUBLJANA in FIZIKULTURNI TEDNIK POLET

PONEDELJAK, 13. XII. ob 20. uri v GLEDALIŠČU

OD TRISULA DO RIMA

PARADA ŠPORTA IN ZABAVNE GLASBE

MIRO CERAR

Ali bo konj z ročaji ostal še vedno vaša specialiteta?

— Povedati moram, da je konj z ročaji za mene prav tako disciplina kot vse ostale. Razlika je le v tem, da sem v tej panogi dosegel boljše rezultate. Sicer pa je to stvar prihodnosti in bomo še videli, če bo ta panoga za mene tudi onaprej najuspešnejša.

Marjan Pečar

Ali so meje za dolžine smučarskih skokov in kje so po vašem mnenju?

— Menim, da meje so določene. Ne morem pa reči, kje je skrajna znamka smučarskih skokov. Morda pri 150 m? Prepričan pa sem, da bodo že v kratkem izboljšali sootvorni rekord 139 m. Možnosti za to prav gotovo so, na skakalcih pa je, kako jih bodo izkoristili.

STANKO LONGER

Letos ni bilo dovolj uspehov za naslov najboljšega slovenskega ali celo jugoslovanskega športnika. Ali je to konec kariere ali pa samo priprava na nove uspehe?

— Že iz vprašanja lahko razberem, da mojih letošnjih neuspehov večina ni razumela. Nihče namreč ni napisal v letošnji sezoni, da sem bil tri tedne bolan z vročino in da kasneje nisem mogel nadomestiti izgubljenega. Seveda moram povedati, da še ni napočil čas za konec moje kariere. Lahko pa tudi rečem, da bo to leta 1962 na evropskem prvenstvu v Beogradu, ko se res mislim posloviiti od atletike. Menim, da bom lahko še dokazal, da za zdaj še nisem zaključil svoje kariere.

Janez Žirovnik

Ali je na cesti vsak kilometer, ki ga prevozite s kolesom, enako dolg?

— Prav gotovo ne. Težko pa je reči, kdaj se cesta bolj »vleče« in kdaj manj. Včasih so »težji« kilometri na začetku, drugi pa spet na zaključku dirke. Seveda tudi ni vseeno, če se z našimi »železnimi konjički« vozimo po ravnini ali se vzpenjamo po strmih serpentinah. Včasih pa se dolžine menjajo tudi po trenutnih situacijah, ki jih prinaša dirka.

Marica Leban

Povejte nekaj o vaših vtisih iz Londona?

— Se preden smo odpotovale na evropsko prvenstvo v veslanju, smo se dobro zavedale svoje naloge, ki pa je žal ni smo mogle izpolniti. Ko smo prišle v London, so nam dali na razpolago tri čolne, od katerih pa nam nobeden ni ustrezal. Če trezno razsodim o moči posameznih posadk, sem prepričana, da bi lahko osvojile tretje mesto in s tem bronasto medaljo. Le Romunke in Rusinje so bile po mojem mnenju boljše od nas.

Janez Teran

Kaj pričakujete od turnirja v Londonu?

— Kot vsakega velikega turnirja se veselim tudi mednarodnega prvenstva Anglije, ki bo v Londonu. Tja potujeva skupno s Kernom in

seveda zato računam na dobro uvrstitev v dvojicah. Na tihem tudi upam na zmago nad Angleži, ki so nas v zadnjem času dvakrat premagali. Zmaga na Švedskem morda ni tako pomembna, saj smo tam igrali po Davis cup sistemu.

Bogdan Pirc

Koliko golov bo treba doseči za zmago v tekmovalstvu za najboljšega strelca v SCL po končanem prvenstvu? In ali se potegujete za zmagovalca?

— Več kot 30-krat bo treba potresti mrežo. Potegujem pa se seveda za ta zveneči naslov, čeprav bodo Maučec, Hribnik, Skraba in morda še kdo nevarni tekmeči.

Franc Hafner

Katera zapreka v vaši disciplini 3000 m steeple ches je težja, prva, zadnja ali katera druga?

— Vsekakor je to zadnja vodna zapreka, se pravi predzadnja, ker je zadnja zapreka suha. In zakaj? Do tam je treba preteči 2800 m in zato nimam dovolj moči, da bi se odinil čez, ampak skočim kar v vodo.

Irena Ostrovska

Ali ste prijateljica planin in na kateri najvišji vrh ste že stopila?

— Prijateljica sem že, toda čas mi ne dopušta, da bi se podajala v gorski svet. Pohorje sem prehodila križem in počez, upam pa, da se bo še našla priložnost, da se bom povzpela tudi kam višje.

Aljaž Macarol

kateri barve pas je vaš cilj?

— Prav gotovo drugi mojstrski pas.

Cena Valentar

Koliko let boste po vašem mnenju Jeseničani državni prvaki?

— Mislim, da še dve leti. Takrat bomo starejši namreč opustili igranje, nekateri bodo odšli k vojakom in nastopila bo mlada generacija. Seveda pa je temu treba dodati še umetna drsališča v Zagrebu in Ljubljani, tako da nam bodo tu-

di v drugih krajih postali hokejisti nevarni nasprotniki.

Aleš Kunaver

Kakšne želje imate za naslednjo večjo ekspedicijo?

— Najprej seveda, da bi bil zraven in da bi lahko zopet posnel film in sicer ne samo film o plezanju, ampak o ljudeh in naravi, film, ki bi pokazal pravo sliko o tem, kar Evropejec najde v tuji deželi — novi svet. Če pa odgovorim še na vprašanje, kam si naj bolj želim, je to prav gotovo Grönland, čeprav tam ni visokih gor. Zdi pa se mi, da je pokrajina dovolj zanimiva in da bi tam lahko videl mnogo novega.

Pavel Bone

Katera voda je za vas vabljivejša, mirna ali divja in zakaj?

— Vsekakor divja. Pri mirni namreč ne vidim drugega kot samo trud. Divja voda pa nudi več užitka, več naravnih lepot in zahteva večjo zbranost.

Olga Šikovec-Luncer

Kaj je vaš konjiček poleg atletike?

— Zelo se navdušujem za glasbo, predvsem za moderno, plesno. Obožujem Gershwin, od naših pevk pa cenim Gabi Novakovo in Marjano Deržajev.

Juška Podlesnik

Znano je, da imajo dekleta danes razvedrila na pretek in da se redkeje posvečajo športu. Kako pa vi najdete dovolj časa tudi za šport, seveda mimo dela v šoli?

— Za mene je šola vedno na prvem mestu. Šele nato pride na vrsto trening, saj sem tam bolj sproščena. Kadar imam pred seboj naporen dan v šoli kot na treningu, si napravim poseben načrt, da lahko bolje razdelim razpoložljivi čas.

Ivo Daneu

Ali ste že odigrali tekmo, na kateri niste dosegli nobenega koša?

— Seveda. Letos avgusta v Bologni, ko smo igrali proti Izraelu.

Naš sodelavec Mitja Prešeren sprašuje najboljšo slovensko plavalco Juško Podlesnik in njeno mamo o uspehih v šoli in v plavalnem bazenu

- DECEMBER JE V VEČINI DRŽAV KAJ
- MIREN ŠPORTNI MESEC. LETNI ŠPORTI
- SO VZELI SLOVO, JESENSKI VEČINOMA
- TUDI, ZIMSKI PA ŠE NISO V POLNEM
- ZAGONU. TODA KLJUB TEMU ŠPORTNI-
- KI ŠIROM EVROPE NE POČIVAJO. ENI
- TEKMUJEJO, DRUGI TRENIRAJO, TRET-
- JI PA SE PRIPRAVLJAJO, DA BI ZAČELI
- TRENIRATI. OBISKALI SMO VSE, PA ŠE
- TISTE, KI GRADIJO IN ONE, KI SE PU-
- STIJO VOLITI ZA NAJBOLJŠE.

ŠPANIJA

Barcelona najboljša na svetu

Pet let zapored je Real iz Madrida zmagoval za pokal evropskih nogometnih prvakov. Letos je premagal tudi zmagovalca sličnega tekmovalja v Južni Ameriki Penarol iz Montevidea in si tako s precej pravice prilastil naslov »najboljše klubske ekipe na svetu«. Sedaj je Realove pesmi konec. Konec kljub temu, da Real obtožuje angleška sodnika Ellisa in Leafa, da sta mu na dveh pokalnih tekmah z Barcelono ukradla najmanj 3 gole in s tem povzročila izključitev Reala iz pokala evropskih prvakov. Morda so te obtožbe kolikor toliko točne, toda Barcelona je kljub temu za zdaj številka 1 v Španiji, in verjetno tudi številka 1 v Evropi, če nečemo iti še dlje.

Veliko nasprotje med Madridom in Barcelono se ne kaže samo v nogometu. To je staro nasprotje dveh največjih mest, Madrida, ki je predvsem upravno središče in Barcelona, kot glavnega industrijskega središča. Real je zgradil stadion za 120.000 gledalcev, imeti ga mora tudi Barcelona in ga tudi že ima. Real kupi najboljše igralce po vsem svetu, Barcelona kupi prav toliko ali pa še več drugih. Nasplo pravijo, da je zlasti napad Barcelone najdražja nogometna formacija na svetu. In to ne samo prvi napad. Celo rezerva je vredna več kot večina ostalih enajstoric. Francoski L'Equipe je ocenil vrednost prvega napada Barcelone s Kubalo, Evaristom, Suarezom, Kocsiescem in Vilaverdejem na približno 600 milijonov dinarjev. Rezerva pa je vredna več kot 300.000.000 dinarjev.

Med desetimi napadalci najdemo tri prave Špance, nadalje Madžara Kocsicsa in Csiborja, Paragvajca Martineza, Urugvajca Vilaverde, Čeha Kubalo, Brazilca Evarista in Peručja Loaryza, Res, pisana družina.

Letni promet FC Barcelone je skromen. Približno milijardo in pol dinarjev. Imajo 55.000 članov, ki stalno plačujejo članarino in vedno poln stadion, saj je nič manj kot 55.000 stalnih abonementov.

Se z nečim se lahko pohvali Barcelona. V svojih vrstah ima Luisa Suarezja, ki so ga nogometni strokovnjaki in športni novinarji proglasili za najboljšega nogometaša Evrope v letu 1960. Za Suarezja pravijo, da je igralec precizen kot geometer, sicer pa da je podoben Apolonu.

FINSKA

Cenik za športnike

Časopis Viiko Sanomari je pred dnevi razburkal finsko javnost s podatki o velikih denarnih nagradah, ki jih prejema finski atlet in smučarji za svoje nastope. Pripravili so nekakšen razgovor za okroglo mizo in znani atleti Hellsten, Salsola, Vuorisalo in Johansson ter smučarski tekač Vanninen so razkrili precej ozadja v zvezi s plačevanjem športnikov za nastope. Po pripovedovanju atletov so imeli za atletske prireditve kar nekakšen cenik. Odvisno od panoge so boljši atleti, verjetno ne samo domači ampak tudi inozemski, dobivali naslednje vsote: tekači na 1500 m od 100.000 do 280.000 dinarjev, tekači na 3000 m zapreke 80.000 do 180.000, tekači na 400 m ovire in skakalci ob palici 60.000 do

120.000 dinarjev, dolgoprogaši od 24.000 do 120.000 dinarjev, sprinterji, — tekači na 110 m ovire, metanci kroglice in diska, ter skakalci v daljino in višino 24.000 do 80.000 dinarjev, troskokalci 50.000 dinarjev do 70.000, metanci kopja 24.000 do 100.000 dinarjev.

Tudi smučarji so dobivali denar za nastope in sicer nekako od kilometra. Vsaj Vanninen je zahteval, da ta kilometrina ni bila tako majhna, tudi po 8000 dinarjev za kilometer. Kar samo po sebi se odpira pri tem tudi vprašanje, če ni bilo potem nekaj sličnega še v ostalih športih.

Finski vrhunski športniki so se s temi svojimi izjavami ugodarizirali z znanim švedskim tekačem Danom Waer-

POLJSKA

20 km v troskoku

Poljska atletika ne počiva. Sicer še ni čas temeljitih priprav, toda naslovi evropskih prvakov in olim-

pijskih zmagovalcev so obveznost, ki vzpodbuja. Najbolj marljivi so tekači Krzyszkowiak, Chromik, Jochman, Zimny in drugi. Malo manj — olimpijski zmagovalec v troskoku, Jozsef Schmidt.

Ta za zdaj tiči še bolj doma, pregleduje svoje atletske spominčke in filmske posnetke. Ko ga je nek poljski novinar obiskal, ga je našel skupaj z očetom pred televizijskim sprejemnikom. Na vprašanje, če še ni prišel z zimskim treningom, je dobil odgovor: »Še ne. Toda čez nekaj dni se bo začelo zares. Sedaj raje poslušam glasbo in gledam televizijske oddaje.« Novinarju je pokazal dnevnik treninga in na vprašanje koliko metrov je doslej preskakal, dobil presenetljiv odgovor: »Menda sem že dopolnil 20.000 m troskokov.« Strahotna številka. Samo pomislimo, da je takole povprečno skakal morda 15 m. Vsega skupaj je to potem okoli 1300 troskokov, ki so znani po tem, da so noge uničujoča panoga.

Woodersonov sobesednik spet izbruhne: »Aha, to je torej šport!« — Naš Anglež pa pravi: »Da, to bi sedaj lahko bil šport, seveda le v primeru, če si tudi kraljica ogleda našo tekmo.«

ANGLIJA

Kaj je šport?

Vprašamo Mr. Woodersona, seveda Angleža. »Kaj je šport?« Mr. Wooderson je oblečen v suknjič iz tweeda in še preden se odloči za odgovor, potegne iz žepa pipo, iz desnega pa mehur s tobakom. Prižge svojo pipico in počasi odgovarja. »Poglejte, kadim, in sedaj napravim s dimom kolobarček v zraku. To prav rad delam.« — »Aha, to je torej za vas šport.« — »Ne gospod, pomota. To ni še prav nič. Toda sedaj se postavim s tremi ali štirimi prijatelji na Trafalgar Square in vsi puhamo v zrak čim lepše kolobarčke dima.« »To je torej po vašem šport.« — »Ne gospod, to še vedno ni šport, sedaj se zbirajo gledalci in čez čas pričenejo staviti kdo od nas bo puhal najlepše kolobarčke.« »To je sedaj pa zanesljivo že šport.« — »Ne, to še ni šport, še vedno se motite. Mi, se pravi moji prijatelji in jaz ponavljamo to igro. Leto za letom, vedno na istem mestu. Gledalcev je vedno več in šele po 50 letih...«

Po poldnevnikih in vzporednikih

Šport od Gibraltarja do Severnega tečaja

NEMČIJA

Še ena zmagovita kombinacija Georga Thome

Zmagovalca zimskih olimpijskih iger v klasični kombinaciji, Georga Thome, je te dni dohitela še ena zmaga. Nemški športni novinarji so mu z veliko večino glasov prisodili naslov športnika leta.

Postarja iz Hinterzartena, svojemu poklicu je ostal zvest tudi po zmagoslavju v Squaw Valleyu, avtomobilu, ki ga je dobil v dar in kljub raznim ugodnim ponudbam, predstavlja z obema izjavama.

»Kar verjeti ne morem, da so izbrali mene. Govorili so mi, da imam lepe možnosti za prvo mesto, toda bil sem v Rimu, videl teči Haryja in Kaufmanna, pa sem mislil, da me bosta ta dva prehitela.«

In o svoji olimpijski zmagi: »Če ne bi bila progja za tek v Squaw Valleyu tako strahotno težka, kar je ustrezalo moji dobri kondiciji, ne bi nikoli zmagal. Na Finskem, na primer, bi me gladko potolkli.«

Sportnik številka 2 — Armin Hary pa je neuradno tožil: »Menite, da lahko kdaj postanem športnik leta? Menim, da nikoli.« Pri tem je najbrž mislil na svoja dva svetovna rekorda na 100 m z 10,0 anno 1958 (plus evropsko prvenstvo) in anno 1960 (plus olimpijska zmaga). Fant se najbrž zaveda, da po športnih uspehih že zasluži prvo mesto, sicer pa najbrž ne.

Prvi poskusi šampiona Riviera na kolesu so bili težavni in nazadnje tudi neuspešni. Soprega Huguette mu je pomagala spet zasedi jeklenega konjička

FRANCIJA

ROGER RIVIERE - da ali ne?

Vsa športna Francija se sprašuje eno: »Ali bo trenutno najboljši francoski kolesar, Roger Riviere, še mogel dirkati?« Mnogim Francozom je odgovor na to vprašanje važnejši od alžirskega referendumu.

Na letošnji dirki po Franciji je Riviere doživel težak padec. Le za las je ušel smrti. Več mesecev je ležal v mavnici. Težka poškodba hrbtenice in znaki

delne paralize so kazali, da bo moral dolgo časa, če ne vse življenje sedeti v naslonjaču. Toda mladi dirkač je imel ogromno voljo in najboljše specialiste, ki so ga spravili najprej na bergle, potem mu dovolili, da je prišel sepati brez palic in končno se je lahko vsedel tudi na svoje kolo. Vse je potekalo lepo, toda samo 40 km. Kar naenkrat so bile bolečine v hrbtu in stegnu prehude. Vrnili se je domov. Vrgel kolo v kot in rekel svoji mladi ženi Huguette: »Vse je zastoj. Ne gre in ne gre.«

Odločil se je, da za leto 1961 sploh ne bo zahteval svoje licence. Morda bo vse leto poskušal pripraviti svoj come back, vsaj v letu 1962. Pri tem pa gre še za nekaj drugega. Riviere je sklenil visoko zavarovanje za primer nezgode, ki bi mu končala kolesarsko kariero. Nič manj kot 40 milijonov dinarjev se mu obeta. Seveda pa bo ta denar propadel v trenutku, ko se bo spet lotil tekmovalne aktivnosti, ne glede na uspeh. Torej vprašanje je: »Ali zanesljiv denar od zavarovalnice ali pa nezanesljiv na dirkah, ki jih bo šele treba dobiti.«

Riviere bo vsekakor natančno premislil, toda za vsak primer ima pripravljeno že tudi rešitev: »Če res ne bo šlo, bom pa postal trgovec z živino.« Zakaj? Zato, ker je njegov tast že znano ime v tej stroki in ker ima Riviere tudi precej pod palecem. Torej — kolesar ali živinski trgovec?

ŠVICA

Olimpijske perspektive

Sekretar Mednarodnega olimpijskega komiteja Otto Mayer je postal nekakšen olimpijski prerok. Takole meni, da se bodo olimpijske igre razvijale:

- 1964 — bodo v Tokiu nastopili še nekateri amaterji,
- 1968 — to bo zbirališče pseudoamaterjev,
- 1972 — prvi poskus olimpijskih iger s polamaterji in polprofesionalci,
- 1976 — vsi profesionalci smejo nastopiti,
- 1980 — športniki zahtevajo že preveč in nihče noče več organizirati olimpijskih iger,
- 1984 — svetovna prvenstva so popolnoma nadomestila olimpijske igre,
- 1988 — umre sekretar Otto Mayer.

AVSTRIJA

INNSBRUCK DOBIVA SVOJ »BELI« TOBOGAN

Glavno mesto Tirolske, Innsbruck, bo čez dobra tri leta prizorišče zimskih olimpijskih iger. Glavni problem so bile proge za alpske panoge smučanja. Pravzaprav zanimivo. Toda razumljivo, kajti Innsbruck vse preradi obiskujejo topli vetrovi, ki mu na hitro odzamejo belo odejo. Najbolj znani »graditelj« smuških prog v Avstriji, profesor Friedl Wolfgang, pa je našel idealno rešitev. Kot stena strlijo proti nebu Birgitzköpf, Haidberg, Pleissen in Wetterkreuz, vsi več kot 2000 m visoki. Te gore bodo nudili zavetje kar vsem alp-

skim progam razen smuku za moške, ki je že določen s Patscherkogel.

Posekali so 900 dreves, izruvali vse šture in na delu tega področja, strmini za slalom, že tudi posadili norveško travo. Slalomišče so tudi ogradili in šele po dveh letih, ko se bo travnata odeja utrnila, bodo pustili živino, da se pase po tem delu prizorišča bodočih olimpijskih iger.

Bodoče proge so bile že deležne velikega mednarodnega priznanja. Načelnica ženskega komiteja Mednarodne smučarske zveze Elza Roth jih je označila kot idealne, medtem

ko je bil predsednik Švedske smučarske zveze Sigge Bergman še bolj navdušen. Govoril je namreč o teh progah kot o svetovni senzaciji.

Seveda pa še zdaleč niso premostili vseh težav. Za zdaj je moč dojeti bodoči olimpijski smučarski raj samo s helikopterjem ali visoko sposobnim motornim kolesom. Zgraditi bo treba cesto, postaviti nekaj vzpenjač in vlečnic. Olimpijske igre pa so še daleč in organizatorji s prof. Wolfgangom na čelu računajo, da bodo do leta 1964 vse naprave v najlepšem redu.

Nicola Pietrangeli je v letošnji sezoni postal prvi teniški reket Evrope. Kljub Kramerjevim ponudbam je ostal amater. Toda njegovo amaterstvo je dokaj čudno, saj dobiva letno »podporo« 6 milijonov lir

Črni madeži športa

V nogometu so škandali in afere na tekočem traku ♦ Amaterizem le še na papirju ♦ Dooping največji sovražnik športnikov ♦ Laurjeva obsodba samo prividna

- Šport je postal v modernem načinu življenja življenjska potreba vsakega človeka. Potreba kot sredstvo za pravilen telesni razvoj in potreba kot zabava in razvedrilo. Toda kolikor večja je pomembnost športa za zdrav človeški razvoj, toliko česče se z vrhunskim športom pojavljajo tudi vsi njegovi nezdravi pojavi. Zlasti tam, kjer postaja šport tekmovalcem poklic in vir dohodkov so afere toliko večje in pogostejše. Športni časopisi polnijo dan za dnem stolpce na svojih straneh o senzacionalnih aferah, ki jih srečujemo od konservativne Anglije, preko disciplinirane Nemčije do široko-grudne Italije. Celo švedska, dežela najvišjega standarda je postala predmet raznih prevar in intrig na športnih terenih

Amater s
600 - milijonsko
plačo

Simonsson se je dvakrat prodal

ŠVEDSKI DRŽAVNI REPREZENTANT PRODAN UDINESEU IN REALU
● ITALIJANSKI MENAŽERJI IMAJO DOLGE ROKE

Svedsko športno javnost iz dneva v dan bolj razburjajo afere o porajajočem profesionalizmu in to prav v deželi, ki ima najbolj stroge zakone amaterskega športa. Za afero Waern je danes najbolj aktualna afera Simonsson. Ta nadarjeni nogometaš, ki je še pred kratkim nastopil kot srednji napadalec v reprezentanci proti Belgiji (2:0) je bil že dvakrat prodan kot profesionallec ves čas pa je še vedno igral kot amater v švedskem prvenstvu. Kako so potekali dogodki te zakulisne kupčije.

Na Švedskem že deset let živi glasbenik Gino Filippini, ki poleg svojega rednega poklica opravlja posle menažerja velike večine italijanskih nogometnih klubov. Filippini je tako postal posrednik v dogovorih med Udinese in direktorjem nogometnega kluba Örgryte, kjer igra Agne Simonsson. Do spoznanja je hitro prišlo, kajti vsota, ki jo je ponujal Udinese za Simonsona res ni bila majhna. Znašala je 175.000 kron (okoli 90 milijonov lir). Že prve dni februarja je Simonsson prejel prednjam v znesku 25.000 kron, čeprav je še vedno nastopal za svoj domači klub. V Italijo bi moral po pogodbi odpotovati jeseni. Seveda so vsi ti pregovori in pogodbe tekle v popolni konspiraciji, da ne bi za to zvedela švedska nogometna zveza.

Toda položaj v nogometu v Italiji ni bil nič kaj ugoden za Simonsona. Italijanska nogometna zveza

ni hotela odstopiti od načela, da bi njihovi klubi lahko angažirali nove tuje igralce. Simonsson je videl, da mu je pot v Italijo zaprta, zato se je začel ponujati madridskemu Realu. Njegov trener je odpotoval v Italijo, da bi vsoto, ki jo je prejel Simonsson vrnil Udinese in da bi s tem prekinil pogodbo, ki jo je podpisal. Toda na njegovo veliko začudenje v Udinah niso hoteli sploh nič slišati o prekinitvi pogodbe ali vračanju denarja, temveč so prestopno vsoto celo zvišali od 175.000 na 225.000 kron. Mnogi so se spraševali zakaj ponuja Udinese tako visoke vsote denarja za nogometaša, ki jim ne bo mogel igrati v ekipi. Toda italijanski menažerji so skrbno računali. Hitro so zvedeli, da se Simonsson »prodaja« Realu, zato so hoteli biti oni tisti, ki bodo imeli vso oblast nad njim in tako oni diktirali »prodajno« ceno Realu. Ves spor še ni končan. Švede najbolj razburja dejstvo, da je Si-

monsson odigral ves spomladanski del prvenstva pod statusem amaterja, čeprav je že februarja podpisal profesionalno pogodbo in prejel tudi denar. Groze, da bodo njegovemu klubu brisali vse točke, ki jih je osvojil v tem delu prvenstva. Toda sedaj so se oglašili drugi, ki trde, da to ni osamljen primer in da se take in podobne kupčije redno dogajajo. S tem postaja afera še bolj zapletena. Simonsson pa grozi, da ne bo nikoli več nastopil za švedsko reprezentanco, če bo zveza izvajala nad njim in njegovim bivšim klubom kakršnekoli posledice.

daj govorimo mi« ter nič manj nestranno govorjenje na televiziji za časa olimpijskih iger v Rimu: 2. Netovariško in nešportno obnašanje na gostovanjih doma in po svetu; 3. Pogodba s »Quickom«, kjer je prejel honorar 4.000 mark za objavljene članke.

Na razpravi se je Lauer pokesal. Tudi za zadnjo točko, ki ga je po nemškem amaterskem statusu najbolj bremenila, je Lauer dokazal, da je denar »Quicku« vrnil. Toda nihče ni vprašal, od kod bel luksuzni avtomobil, ki je stal pred hotelom in katerega cena je še preseгла vsoto 4000 mark. Tu sicer ni dokazov, pač pa le sumničenje, da so vanj vloženi tisti štirje tisočaki, ki jih je Lauer vrnil.

Lauer se je pokesal in kazen za njegove pregrehe je mila. Do 31. maja 1961 ima prepoved starta, kar praktično ne predstavlja nobene kazni, saj če izvzamemo tistih nekaj tekmovalcev v dvoranah, je to za atlete »mrtva sezona«.

Nemška športna javnost se sprašuje, kdo je pravzaprav sedel na zatožni klopi: Lauer ali nemška atletska zveza? Zastopnik zveze je že na razpravi dejal, da za slučaj Lauer zadene velika krivda tudi samega tožitelja, ki ni znal in ni hotel proti Lauerju pravočasno in temeljito ukrepati. Njegovi prestopki se vlečejo že leta nazaj, toda vsi so zaradi njegovih uspehov molčali in tiho tolerirali njegovo nešportno obnašanje.

Scotland Yard preiskuje

Nogometaši razkrivajo intrige angleškega nogometa
● Tisoč funtov pod mizo ● Suženjski odnos pri prodaji igralcev

Lavino je sprožil Roy Paul, nekdanji kapetan Manchester Citya in sedanjí trener drugorazredne ekipe Graw Athletic, ki je objavil vso umazano kupčijo okoli angleškega nogometa, v katero je bil kot igralec tudi sam zapleten. Primer za primerom je nízal kako je dobival razne podkupnine svojih nasprotnikov od 25 do 500 funtov za tekmo, da bi izzval poraz svojega moštva. Seveda ni govoril samo o sebi, temveč je ugotovil, da je to zelo razširjena navada med angleškimi nogometaši ter tudi odkril skrivnost, kako mora podkupljeni igralec pomagati nasprotniku do zmage. Podkupljeni igralec lahko namerno izzove enajstmetrovko ali pa tak incident, da ga sodnik izključi iz igre. Ta priznanja Roy Paula so seveda izzvala silno ogorčenje med angleškimi prijatelji nogometa, istčasno pa so se kot na tekočem traku začele odvijati vse umazanije angleškega nogometa.

Trevor Ford, napadalec Cardiff City, za katerega trde, da je najdražji nogometaš na svetu je med drugim zapisal: »Nogomet je najlepša igra na svetu, vendar tudi najbolj umazana.« Njegove izjave so bile najostreje naperjene proti prodajanju nogometašev. Sam navaja, da ko so njega prodali drugemu klubu, je njegov tedanji klub s tem zaslužil 70.000 funtov (okoli 140 milijonov dinarjev), medtem ko je njemu od te vsote padlo le 30 funtov. To je najbolj moderná oblika suženjstva v 20. stoletju. Ford. Korupcija, ki jo razkriva Ford zavzema še mnogo širši obseg. Cesto se dogaja, da dobivajo nogometa-

ši v poštnih nabiralnikih denar za razne »ustuge« na tekamah, celo avtomobili stoje pred njihovimi hišami kot pokloni za zmage nasprotnikov. V najnovejšem času pa lahko celo za 50 funtov telefonsko naročiš gol, ki ga bodo igralci ze nekako sprovcirali v korist »naročnika«. Ford je to točno dokumentiral, le imen ni izdal, ker je hotel zaščititi svoje soigralce.

Za njim se je oglašil John Higgins, kapetan kluba Bolton, katerega izjave se niso mnogo razlikovale od njegovih kolegov. Vrtar nekega kluba je prejel 1000 funtov, s čemer je prevzel obveznost, da bo njegov klub v treh zaporednih tekmah premagan. Seveda so se s tem okoristili podkupnevalci, ki so na ta račun zaslužili visoke vsote na športni stavi.

Se in še so se oglašali igralci in razkrivali škandale, afere, podkupovanja, da je moral posredovati predsednik združenja profesionalnih igralcev, ki je pozval vse nogometaše, naj prenehajo z javnim objavljanjem teh slučajev, temveč naj jih javijo »Združenju«, ki bo interno reševalo slične primere. Toda poplava objav škandalov s tem ni prenehala. Govori se, da je tako objavljjanje zelo »uspešno« za nogometaše, kajti časopisi plačujejo tudi do 3000 funtov za objavo takih afer.

Posredovati je moral Scotland Yard. Po klubih so začele preiskave, ki se vlečejo v nedogled in Angleži trde, da bo zelo verjetno vso to nogometno umazanijo prekril pesek časa...

Na obtožni klopi:

Lauer ali Zveza?

Pred hotelom Lindenhof v Gummersbachu je stal nojmodernější športni avto bele barve s številko K-ML 110. Ta limuzina je bila last Martina Lauerja, svetovnega rekorderja v teku na 119 m ovire, ki se je z njim pripeljal na razpravo. Čeprav je obtožnica obsegala tri točke ni nihče omenil belega avtomobila, ki ga je Lauer dobil namesto honorarja za nemške ilustrirane revije »Quick«, za katero je pisal članke in ki so ga pozneje privedli tudi na zatožno klop.

Obtožnica je obsegala tri točke: 1. napad na nemško atletsko zvezo, ki ga je objavil v Quicku pod naslovom »Se-

Ne samo v italijanskih, temveč tudi v teniških krogih vsega sveta je bilo letošnje poletje izredno zanimivo vprašanje, ali se bo najboljši evropski teniški igralec Nicole Pietrangeli pridružil Kramerjevemu teniskemu cirkusu in zapustil vrste amaterjev. Seveda si je teniška zveza Italije močno prizadevala, da bi Pietrangelija odvrnila od te namere, kajti v zadnjem tekmovalstvu za Davisov pokal so imeli Italijani možnost za visok plasma. Po dolgotrajnih debatah se je Pietrangeli odločil: »ostanem amater!«

Toda pojmi o amaterizmu so se v zadnji Pietrangeli močno pomešali. Najbolj zanimivo v tem pa je tudi to, da pri vsej zadevi botruje celo CONI (italijanski olimpijski komite). Pietrangeli je doslej za svoje uspehe dobival letno nagrado dva milijona lir. Da bo ostal amater pa bo pomagal CONI s tem, da bo to letno plačo zvišal na 6 milijonov. Seveda pri tem še niso vštete vse posebne nagrade, dnevnice in premije, ki tudi niso majhne. Najbolj ogorčeno je ta ukrep napadel belgijski »Le sporte. Med drugim piše: »Vemo, da Pietrangeli nima nobenega drugega poklica kot tenisač. Razumemo tudi plačevanje igralcev, toda Italijani so šli v tem primeru predaleč. Vse meje pa presega dejstvo, da v tej akciji pomaga celo olimpijski komite, ki bi se moral boriti za najbolj čiste principe amaterizma. Ali se Pietrangeli v svojem statusu sploh kaj razlikuje od Kramerjevih profesionalcev?«

Toda položaj v nogometu v Italiji ni bil nič kaj ugoden za Simonsona. Italijanska nogometna zveza

Dooping - smrt športnikov

Nekateri najboljši svetovni športniki so postali žrtve doopinga ● Trenuten uspeh lahko pusti usodne posledice

V etapni cilj na Tour de France v letu 1956 je francoski kolesar Jean Mallejac privozil ves penast okoli ust. Komaj so ga zaustavili in ga spravili s kolesa. Toda še potem, ko je ležal na tleh je neprenehoma breal z nogami, krilil z rokami in ves čas v blodnjah na ves glas kričal. Prepeljali so ga v bolnišnico in zdravniki so se nekaj tednov borili za njegovo življenje. Nastala je afera, ki je vzbudila ne samo športne kroge Francije, temveč vso javnost. Zahtevali so preiskavo, toda sredi dela je bila preiskava prekinjena, ker je Mallejac izgubil spomin in se ni mogel ničesar več spomniti. Toda problem doopinga, katerega žrtev je postal mladi francoski kolesar ni bil od-

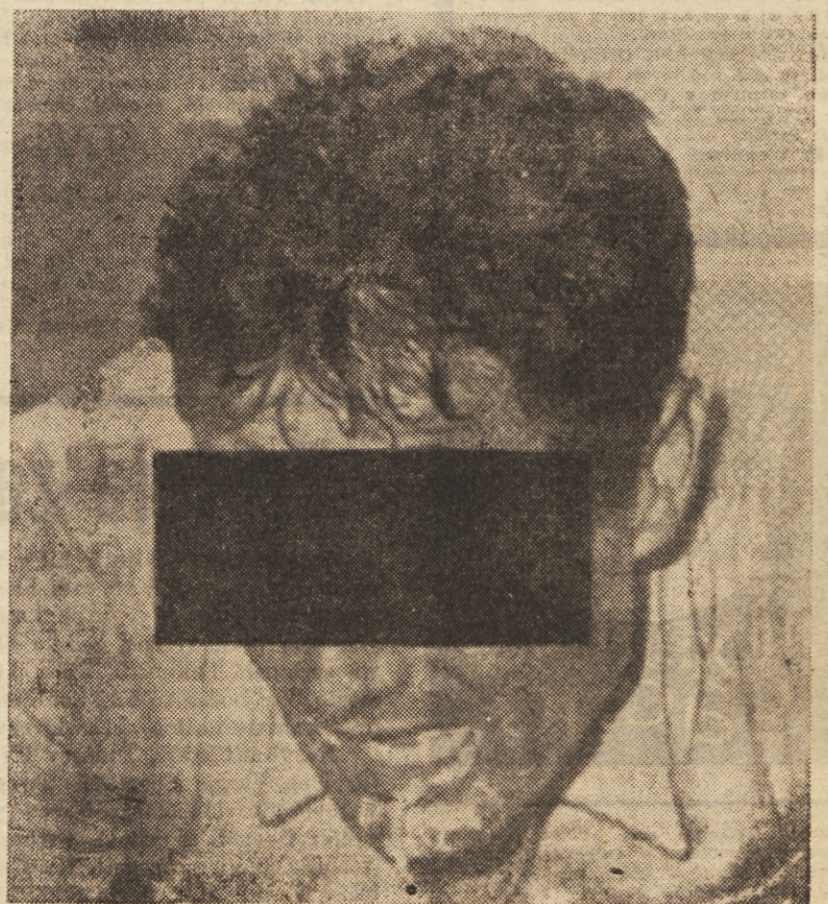
stranjen z dnevnega reda športnih dogodkov.

Športniki se v svojih preveč velikih željah za uspehom poslužujejo čudenega sredstva doopinga, ki jih morda trenutno lahko popelje do športnega uspeha, toda posledice so lahko mnogo bolj grenke, kot je trenutna sladkost uspeha.

Najbolj živo je pred nami še slučaj danskega kolesarja Jensena, ki je na zadnjih olimpijskih igrah izgubil celo življenje zaradi uživanja doopinga. Toda če posežemo nekoliko nazaj, srečamo podobne primere. Morda manj znana je smrt švicarskega kolesarja Büglerja, ki je na dirki po Italiji pred samim ciljem padel in po šestih urah izdihnil v bolnišnici. Zdravniki so

pred smrtjo izmerili njegovo telesno temperaturo, ki je znašala 43°, puls pa 140 udarcev na minuto. Ugotovili so, da je pred dirko zaužil dvojno dozo doopinga... Se in še bi lahko naštevali kolesarje, ki so uživali doping. Pri njih je ta navada najbolj razširjena. Med njimi bi celo našli imena Coppi, Bartalli ali Koblet.

Med atleti je prav gotovo najbolj tragičen slučaj angleškega maratona Jim Petersa, ki je na igrah britanskega imperija pritekel na stadion z veliko prednostjo. Toda zadnjih sto metrov mu je zmanjkalo moči. Pričel je klecati, padati in se opotekati. Izgubil je popolnoma prisotnost, začel grebsti z nohti po zemlji in končno namesto proti cilju, se je začel plaziti v nasprotni smeri. Nezvestnega so ga prepeljali v bolnišnico, kjer je priznal, da je zaužil močno dozo doopinga.

Francoski fotoreporter je na cilju etape ujel v svoj teleobjektiv kolesarja s penami na usnicah, za katerega so kaj kmalu ugotovili, da je žrtev doopinga. Toda stroga cenzura mu je prelepila čez oči cenzurni trak, da ne bi izvedeli za njegovo ime

Kako je bilo v Cerviniji?

Na naša vprašanja odgovarja Kranjčanka Majda Ankele

Priprave naših smučarjev gredo v zaključno fazo. Zdaj vsi hitijo in si nabirajo potrebne kilometre, kolikor se le da. Važna tekmovanja na tujem in doma so namreč pred durmi. Preteklo nedeljo so se iz Italije vrnili naši najboljši alpski tekmovalci in tekmovalke: Sumi, Jamnik, Lakota, Jenko, Frantar, Stritih, Ankeletova in Rutarjeva. Ta sedmorica naše mlade garde je namreč teden dni pod vodstvom zveznega trenerja tov. Magušarja vadila v znanem italijanskem visokogorskem smučarskem središču v Cerviniji (nadmorska višina 3500 m). O vtisih iz tega treninga nam je pripovedovala Kranjčanka Majda Ankele.

■ Kakšen je bil dnevni plan treninga?

— Dnevno je vsak prevozil 63 km, torej smo skupno v vseh 7 dneh prevozili vsak blizu 450 km. Vadili smo le smuk, torej smo se v glavnem privajali na hitrost in si nabirali potrebnih izkušenj za tekmovalne pogoje za vadbno so bili res idealni. Snežne razmere in žičnica, s katero smo se dnevno povzpeli sedemkrat na vrh Plate Rossa, je bila zraven hotela, v katerem smo stanovali. Proga sama pa je bila dolga 9 km. Preizkusili pa smo tudi enkrat strma smučišča z vrha Furgena.

■ Kako so se obnesle Elanove kovinske smuči?

— Na tem treningu so Lakota, Jenko in Sumi preizkusili nove Elanove kovinske smuči »Metalik«. Kot pa pravijo, so le-te zelo dobre in

Novo pod koši

■ Na prvi osnovni šoli v Murski Soboti deluje pionirsko športno društvo Mladost. Društvo organizira mnoga tekmovanja pionirjev, tako tudi v košarki. Košarkarska zveza Slovenije jim je nudila skromno materialno pomoč v tehničnem in strokovnem materialu.

■ Instruktor košarke je pred kratkim obiskal Novo mesto. Na osnovi podatkov, ki jih je zbral, se je le-tu zanimanje za košarko močno povečalo, tako v Metliki, Črnomlju, Senovem, Krškem in Brežicah. Košarkarska zveza Slovenije je predlagala, da se ustanovi Komisija za košarko pri OZTV Novo mesto.

■ Košarkarji Rudarja iz Hrastnika so v glavnem končali z delom pri gradnji novega igrišča. Predvidevajo, da bodo že v prihodnji tekmovalni sezoni sodelovali na tekmovanjih, ki jih organizira Komisija za košarko iz Ljubljane.

■ V Radečah pri Zidanem mostu so prišli pri TVD Partizanu vaditi košarko. Trenirajo mladinke in mladince, pomaga pa jim instruktor Komisije za košarko OZTV Ljubljana.

■ V soboto in nedeljo dne 7. in 8. januarja 1961 bo priredila Trenerska organizacija pri KZS seminar za trenerje in instruktore košarke. Pričakujejo, da se bo seminarja udeležilo okoli 40 trenerjev.

■ V nedeljo dne 8. januarja 1961 se bodo v Ljubljani sestali predstavniki Košarkarske zveze Hrvatske in Slovenije. Razpravljali bodo o slovensko-hrvaški košarkarski ligi.

■ V sredo so preko Madžarske dopotovali v Beograd košarkarji švedskega prvaka iz Stockholma. Povratno tekmo za evropski pokal z KK Beogradom bodo odigrali v Slavon-skem Brodu.

■ V ponedeljek so v prostorih ASK Olimpije prodali prvi dve vstopnici za III. mednarodni novoletni turnir, ki bo od 6. do 8. I. 1961 v veliki dvorani GR v Ljubljani.

■ Košarkarji ASK Olimpije bi morali te dni sodelovati na mednarodnem turnirju v Udinah. Vendar pa je prireditelj že pravočasno odpovedal turnir.

■ Talentirani košarkar Kosanovič iz Reke je podpisal pristopno izjavo za KK Zadar.

Izdaja Tiskovni svet »Polet« — Ureja uredniški odbor — Odgovorni urednik Franček Mirtič — Rokopisov ne vračamo — Tisk tiskarne »Toneta Tomšiča« v Ljubljani, Cankarjeva 4 (pasaža Nebotič-nika) — Poštni predal 377 — Čekovni račun uprave 600-701/3-34 — Telefoni: uredništvo: 21-281 (ob nedeljah 20-170, 171, 172 in 173) — uprava: 21-821 — Letna naroč-nina 800 din, polletna 400 din.

so se zelo zanimali za nas in nas spraševali, zakaj se Jugoslavija ni udeležila olimpiade v Squaw Valle-ju.

■ Kaj meniš o svoji formi?

— Vsekakor sem letos mnogo bolje pripravljena in imam že sedaj za sabo več kilometrov kot prejš-nja leta v vsej sezoni. Prav gotovo je letošnji trening za nas vse veli-kega pomena. Letošnje priprave so bile mnogo načrtnije sestavljene in tudi skoraj povsem realizirane. Zdaj ko je zapadel sneg še v Kranj-ski gori, pa bomo še doma pilili svoje znanje, kajti že čez 10 dni nas čakajo prvi nastopi na tujem.

J. J.

Seja Upravnega odbora NSZ

V pomladanskem delu še bolje

Na zadnji letošnji seji Upravnega odbora Nogometne zveze Slovenije, ki je bila v sredo, so v prvi točki dnevnega reda razpravljali o jesen-skem delu tekmovanja v SCL. Po-ročilo Liga odbora je podal pred-sednik Jože Koračin. Liga odbor, ki je bil ustanovljen pred začetkom jesenskega dela tekmovanja, je nova oblika upravljanja po predstavniki-h vseh sodelujočih klubov. For-um je dokazal sposobnost in upra-vičenost svojega obstoja ter delo-vanja. Upoštevati pa je treba dej-stvo, da so klubi izbrali res dobre predstavnike, ki niso imeli pred oči samo uspehe in napredek svo-jega moštva, pač pa so gledali in reševali vse probleme s perspektive vseh nastopajočih moštev.

Jesenski del tekmovanja je pote-kal normalno in je bila edina resna ovira slabo vreme. Prav zaradi tega je bilo odigranih nekaj tekem v ze-loj težkih pogojih. Liga odbor je izdal posebno priporočilo, po ka-terem morajo moštva, ki nastopajo v SCL, bolje urediti svoje igrišče. Le-ta morajo biti bolj vzdrževana, urediti morajo drenažo, tako da v primeru dežja blato ne bo oviralo potek tekem. Seveda k slabemu stan-ju igrišč prispeva tudi preobreme-njenost. Znano je namreč, da so pred glavnimi tekmami SCL na ne-katih nogometnih igriščih odigra-li tudi po 6 pretekem.

Tekmovanje v jesenskem delu je potekalo zelo disciplinirano in brez posebnih nevednosti. O tem govo-rijo tudi številke. Na 66 odigranih tekmah so bili vloženi samo 4 pro-testi, ki pa so bili vsi zavrnjeni.

Po analizi jesenskega dela tek-movanja je Liga odbor sprejel dolo-čene sklepe, ki bodo pripomogli, da

bo tekmovanje v spomladanskem delu potekalo še bolje. Sklepi so naslednji:

1. ker so tekme v SCL težke, in bodo zlasti v spomladanskem delu odločale o usodi posameznih klubov, mora dati sodniška organizaci-ja na razpolago svoje najboljše sod-nike,

2. v spomladanskem delu bodo službojuči delegati vedno le nedo-mači,

3. na igriščih morajo biti postav-ljene trdne ograje,

4. rediteljska služba naj bo v bo-doče močnejša, da bodo zavarovani igralci in sodniki,

5. znotraj ograjenega prostora smejo biti le rezervni igralci, trener, vodja potovanja in dežurni zdravnik,

Okrajni strelski odbor Ljubljana je pred nedavnim z dobro pripravljenim plenumom uspešno zaključil poslovno dobo v letu 1960.

Med strelci ljubljanskega okraja pri posameznih družinah, zlasti pa pri ob-činskih strelskih odborih, sicer ni bilo vse rožnato. Skoraj vse tare pomanjka-nje strelskih prostorov, zračnega orožja in finančnih sredstev, nasprotno pa je zanimanje za strelski šport zelo veliko. Če bi odstranili te probleme, bi lahko vključili v vrste še več pripadnikov.

Bliznji delovni načrt predvideva usta-navljanje občinskih strelskih odborov v Mostah, Medvodah in Ribnici, izvedbo občnih zborov v vseh strelskih druž-inah ter ugotovitev nekaterih že ustanovljenih občinskih strelskih odborov, raz-en tega pa številna tekmovanja.

Durković v svetovni enajstorigi

Italijanska strokovna revija »Calcio e ciclismo« je v svoji zadnji številki objavila svoje mnenje o najboljših nogometaših na svetu. To ni bila anketa, pač pa rezultat posvetovanja večjega števila strokovnjakov. Upoštevali so tiste nogometaše, ki so v letu 1960 pokazali dobro igro zlasti v državnih reprezentancah. List meni, da je najboljša enajstoriga naslednja: Jašin (SZ), Durković (J), Martinez (Urugvaj), Szymaniak (Nem), Sipos (Madž), Benítez (Peru), Hamrin (Šved), Suárez (Sp), Seeler (Nem), Pele (Braz), Charleton (VB).

Za posamezna mesta v moštvo so seveda našli več kandida-tov. Med vratarji najdemo še Buffona, Gilmarja, Gregga, Grosica, Ramalletsa in Vidiniča. Med branilci so še Armfield, Marquitos, Novak, Santos in Casteletti. Najboljši srednji krilec: Bellini, Manolov, Stolz in Erhard. Med stranskimi krilci so še Zito, Borrieson, Masopust, Netto, Robson, Marcel in Blanchflower. Največ je seveda napadalcev, razen naštetih petorice imamo še Di Stefana, Boniper-tija, Puskasa, Koleva, Altafinija, Kostiča, Lojaccona, Greanesa, Genta, Julinha, San Filippa, Continha, Borgesa, Pepeja, Del Sola, Valentina in Jimenezza.

Trofeja za FANTURJA

V soboto in nedeljo je bil v Subotici šampionat v rokoborbi za vse kategorije. Nastopili so tudi Slovenci in dosegli nekaj presenetljivih rezultatov. Tako je v težki kategoriji osvojil prvo mesto Fantur, v skupnem plasmaju pa je bila Slovenija kot moštvo tretja. Slovenijo sta zastopala Fantur in Vitez, ki je v muha kategoriji osvojil drugo mesto. Vse borbe so bile kvalitetne, za strokovnjake pa je še posebno presenečenje nastop obeh slovenskih rokoborcev.

Rezultati: muha Todorov (Prol. Zrenj), Vitez (Lj), bantam Lacko (Prolet.), Varga (Spartak), peresnolahka Runac (Varteks, Varaždin), Vujević (Spartak), lahka Kovač (Spartak), Lacković (Jedinstvo, Zagreb), welter Nemedi (Spartak), Perner (Spartak), srednja Vartuš (Spartak), Nenadić (Petrinje), polteška Gaborov (Proleter), Terečik (Spartak), težka Fantur (Lj), Savić (CZ). Med moštvi pa je bil naslednji vrstni red: 1. Spartak 20 točk, Proleter 9, Ljubljana 5 itd.

Z zmago Fanturja so bili predvsem zadovoljni selektorji državne reprezentance, ki so ga takoj po končanem šampionatu uvrstili med kandidate — reprezentante in se bo skupno z ostalimi pripravljal za nekatere mednarodne nastope doma in v tujini.

Tušar

Naši nagrajenci

V anketi za najboljšega slovenskega športnika je sodelovalo 1563 bralcev. Na prireditvi »Od Rima do Trisulaa, ki je bila v Kopru smo iz-zrebali tudi nagrade. Zreb je določil takole:

1. nagrada — smuči tovarne Elan »Triglav« ZADRAVEC IVO, Sven-skova 21, Dogoše, Maribor

2. nagrada — smučarski čevlji »Industrije čevljev Novo mesto« ROZ-MAN CIRIL, Maribor, Ptujška 11.

3. nagrada — smučarski pulover tovarne »Almira«, Radovljica, ROZ-MAN CIRIL VP 8093, Cerklje ob Krki.

Nagrade smo že poslali po pošti.

Glavna tema: ZDRUŽITVE

Med atletskimi delavci prevladu-jeta v zadnjem času predvsem dve temi: prvo bi morali imenovati združitve. V Ljubljani je slišati, da naj bi prišlo do združitve atletskih

klubov Olimpija in Svoboda. V Ma-riboru so menda že precej daleč raz-govori o združitvi Branika in Mari-bora. V Trbovljah premišlujejo, da bi združili vse atlete iz Zasavja v enoten klub. Kot vidimo, samo tam, kjer ni kaj združiti, ne pre-mišlujejo o združevanju. Združe-vanje osnovnih organizacij pa je zelo dvorezen meč. Na eni strani pomeni izboljšanje kvalitete, močnejše ekipe, strnitev skromnih ma-terialnih sredstev in maloštevilnih funkcionarjev, na drugi pa tudi li-kvidacijo določenega števila osnov-nih žarišč atletike ali pa športa na-sploh, ki jih je kasneje izredno težko znova vzpostaviti.

Druga tema pa so priprave za evropsko prvenstvo in vse kar je s tem v zvezi. V Sloveniji je akcija uspešno stekla in večina atletov je že prišla z rednim delom. Seveda težav ne manjka in če Atletski zve-zi ne bo uspelo dobiti tudi republi-ških sredstev, osnovnim organiza-cijam pa okrajnih in občinskih ne bomo zdržali priprav v takem ob-segu, kot smo si jih zamislili, pred-vsem tako, da to niso le priprave za evropsko prvenstvo, ampak ve-lika akcija za splošen dvig kvalite-te atletike.

Obširen načrt za pet let

Širši petletni delovni načrt, ki naj bi bil uresničen do leta 1965, pa kaže, da se bo število družin, članstva, instruktorskega kadra in strelščič močno povečalo. Doslej imajo namreč v ljubljanskem okraju 134 družin z 10.648 člani, 90 in-struktorji in 18 občinskimi strelškimi od-bori. Do leta 1965 naj bi se število družin povečalo na 200, članstvo na 16.900, število instruktorjev pa na 500, uredili na jbi tudi 24 malokalibrskih in 30 zrač-nih strelščič.

Plenum je še kritiziral neizpolnjevanje dolžnosti s strani občinskih strelških od-borov in sklenil, da bo delo poživil. Sprožili so tudi predlog, da bi za več-jo aktivizacijo žensk v strelstvu organi-zirali žensko ligo. Vrh tega pa bodo or-ganizirali prihodnje leto več tekmovanj v čast 20-letnice naše revolucije. Najza-slnejši člani strelških organizacij so prejeli za svoje prizadevno delo zlate (1), srebrne (3) in bronaste (6) medalje, ki jih je podelila Strelska zveza Slov.

III. mednarodni novoletni turnir Olimpije

Od 6.—8. januarja 1961

Košarkarski klub Olimpija bo v mesecu januarju prihodnjega leta že tretjič zapored izvedel tradicio-nalni novoletni turnir. Tekme bodo prvi petek, soboto in nedeljo mese-ca januarja v veliki dvorani Gospo-darskega razstavišča v Ljubljani. Odigravale se bodo v večernih urah in to vsak dan ob 19. in 20.30 uri. Sodelovali bodo: Honved iz Bu-dimpešte, Crvena zvezda iz Beogra-da, Petrarca iz Padove in domača Olimpija.

Predstavljam Vam moštvo Hon-veda, ki je že od leta 1955 prvak Madžarske:

št. 12 Benze Janos — reprezen-tant (na igrah v Rimu),

št. 11 Simon Janos — reprezentant (na igrah v Rimu),

št. 15 Koczka Pal — reprezentant,

št. 3 Banhegyi — reprezentant (na igrah v Rimu),

št. 14 Dajka — mladi,

št. 9 Greminger — reprezentant (na igrah v Rimu),

št. 10 Vamos,

št. 5 Temesvar — reprezentant (na igrah v Rimu),

št. 4 Czinkan — reprezentant,

št. 8 Kovacs Ernő — mladi,

št. 7 Judikk — reprezentant (na igrah v Rimu).

Moštvo Crvene zvezde iz Beogra-da bo nastopilo v svoji najmočnejši postavi z reprezentantom Andrija-ševićem in Dragojlovićem, poleg te-ga pa bo še ojačeno z znanima igralcema Djurićem in Radovićem. Vsak dan bodo na sporedu tudi za-nimive predtekmke. Tako se bo v pe-telke pomerilo mlado moštvo ASK Tivoli s člani Enal iz Trsta. Nasled-nja dva dneva pa bodo nastopili pionirji in člani ASK Tivoli s KK Ilirijo.

Uprava Olimpije je pripravila tudi že vstopnice in se dobijo v predprodaji v klubskih prostorih Poljanska 6, telefon 30-123.

Recknagel v Ljubljani

Dober mesec nas loči od po-membne mednarodne smučarske prireditve. Kakor vsako leto, ta-ko bodo tudi letos smučarski skakalci tekmovali za znano trofejo Kongsberg. Na tej pri-re-ditvi sodelujejo Avstrijci, Fran-cozi, Jugoslovani, Italijani, Švi-carji in Zahodni Nemci. Organi-zator te prireditve je ljubljans-ka Enotnost, ki je za to prilož-nost že ukrenila vse potrebno, da bo skakalnica dobro priprav-ljena in da bo dopuščala skoke tudi do 65 ali celo 70 m. Vpraša-nje je samo sneg. Poseben orga-nizacijski odbor že danes napro-ša vsa merodajna podjetja, da v primeru potrebne pomoči ne odrežejo sodelovanje marljivim organizatorjem, ki hočejo do-voziti sneg na skakalnico tudi v primeru, če v Ljubljani ne bi bilo belega prahu. Za ta primer bi ga bilo treba dovoziti z bliž-

nje soseske in ga pripeljati pri-bližno 600 m³. Prepričani smo, da bodo merodajna podjetja stori-la vse potrebno, da bo 4. in 5. februarja skakalnica tudi s te strani dobro pripravljena.

Za ureditev vseh teh številnih problemov organizator — ljub-ljanska Enotnost potrebuje tudi gnotno podpora. Prepričani smo, da bodo priskočili na pomoč vsi merodajni forumi, kot okraj Ljubljana in v določeni obliki tudi sama republika. Takšna pri-reditev kot bo 4. in 5. februarja na Galetovem, pomeni veliko do-živetje za vse ljubitelje smučar-skega športa, zato pričakujemo ne samo številne domače, ampak celo tuje gledalce. Povemo naj še to, da bo nastopilo okrog 40 članov, medtem ko se bodo mla-dinci potegovali za isto trofejo na skakalnici v Logatcu. Mimo vseh naštetih alpskih držav pa se že danes zanimajo za isto prireditev Vzhodni Nemci in Po-ljaki.

Pred Clusotom se je zbrala na obeh straneh ceste množica ljudi. Pozdravljali so Busarda, ker je bil prvi, nato pa v krajevnem časopisu pogledali, kateremu imenu ustreza njegova številka.

Tlak se je začel pri prvih hišah. Busard je pognal po desni strani, kjer je asfalt pokrival tračnice nekdanje lokalne železnice. Na cesti je skočil otrok, neka ženska je pohitela za njim, da bi ga potegnila nazaj. Busard je drvel proti njima s petinštirideset kilometrov na uro.

V zadnjem hipu se jima je ognil, gume so zdrsele po mokrem tlaku na robu asfaltirane ceste. Z iztegnjenimi rokami je zletel Busard čez krmilo in padel na tlak.

Zaustavil sem avto nekaj metrov od njega. »Glej na kronometer!« sem rekel Kordeliji.

Z Marijo sva pohitela k Busardu. Že se je dvignil. Močno je krvavel iz levega stegna. In iz nosu prav tako.

Z roko si je obrisal usta in pogledal kri na dlani.

»To ni nič,« je rekel.

Obrnil sem se k Kordeliji.

»Štirideset sekund,« je dejala.

Z robcem sem obrisal Busardu kri na stegnu. Rana je bila globoka, treba jo bo šivati.

»Vozil bom naprej,« je rekel Busard.

»Poskušaj,« sem odgovoril.

Moramo ga peljati v bolnišnico,« je rekla Marija.

»Za to bo še dovolj časa, če ne mogel nadaljevati.« Znova sem pogledal Kordelijo.

»Dve minuti,« je rekla.

Busard je zajahal kolo. Dva fanta sta mu pomagala in Busard je pognal.

Tlaku ni bilo konca. Busard se je mučil. Iz množice se je neprestano čulo: »Krvavi... krvavi...« so ponavljali glasovi. Marija si je grizla ustnice. Kordelija je ponavljala sama pri sebi: »Naprej Busard! Naprej Busard!«

Ko je zapustil mesto, je znova začel voziti pravilno s štirideset kilometri na uro. Zaklical sem mu:

»Počakal bom trenutek, da ugotovim razdaljo, nato pa te bom spet dohitel.«

»Bodite mirni!« je zaklicala Kordelija.

»Ne bomo vas zapustili!«

Ustavil sem avto. Kordelija je gledala na kronometer.

Glavnina je zaostala za 55 sekund. V njej je bila ista sedmorica, ki je že drugi prevoznik prelaz. Veter je pihal, vozači pa so napredovali po vsej širini ceste kot napeto jadro. V sredini je bil Lenoir, velik, strašen na pogled. Delal je velikanske korake, ko je vozil na največjem zobčniku. Mislil sem: »Prihajajo, prihajajo. Zmagujejo vedno najmočnejši, najbolj prebrisan, tisti, ki so najbolj izkušeni, najbolj pametni, tisti, ki znajo premagati svojo naravo.« Toda rekel nisem ničesar.

Pognal sem avto preden so nas dohiteli. Busard je spet krvavel iz nosu.

»Ne povej mu, da prihajajo,« je zaprosila Kordelija.

»Nasprotno! Njegovi živci odločajo o njegovi zadnji priložnosti.«

»Drugi so 55 sekund za teboj,« sem zavpil Busardu.

»Robec,« je zaprosil Busard.

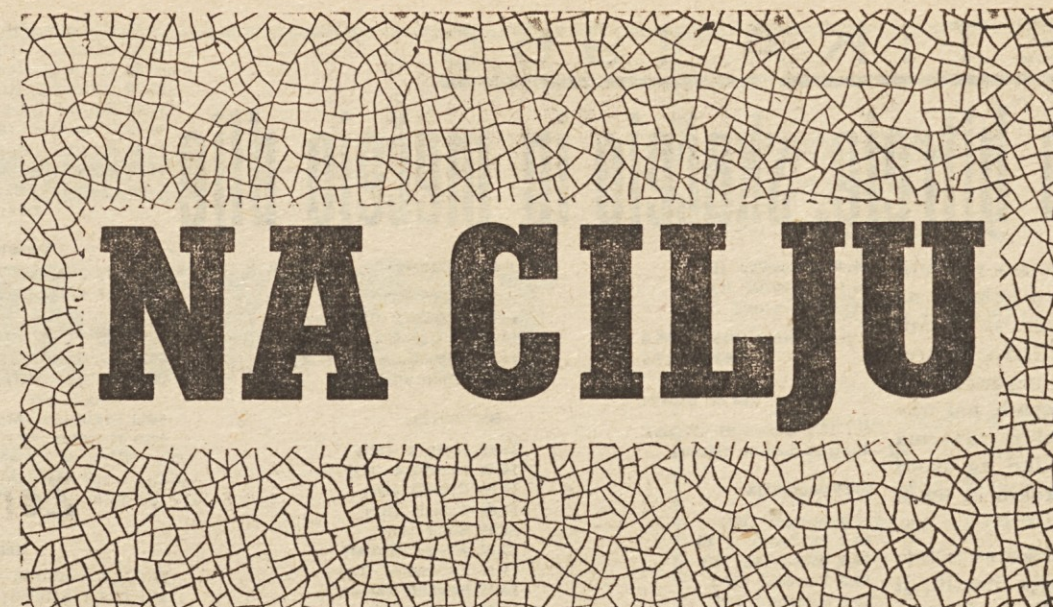
Marija mu je dala svoj robec. Obrisal si je usta in potisnil robec med zobe. Hitrost je zvečal na 45 kilometrov na uro. Se zmeraj je krvavel.

Vozil je z isto hitrostjo vse do velike ravne ceste, dva kilometra pred Bionnasom.

Tedaj je začel omagovati. Hitrost je zmanjšal na štirideset, petinštirideset kilometrov.

»Žejen sem,« je zavpil.

»Odstopi!« mu je odgovorila Marija.

V ogledalu sem opazil klobčič glavnine, ki je prihajal po ravni cesti še vedno v obliki pahljače po vsej širini ceste. Rdeča majica, zelena, svetlo modra, črnorumenjena majica, klobčič, ki se je približeval veličastno, neprizanesljivo.

»Tu so!« sem zavpil.

Busard se je obrnil in zagledal klobčič. Odvrnil je termovko v jarek in pohitel... Vozil sem vstric z njim. Kordelija ni obrnila oči s števca in je objavljala številke:

»Oseminštirideset... štirideset... dvainštirideset.«

»Spet se oddaljuješ,« sem zavpil.

»Začni, pohiti!« ga je bodrila Marija.

Gledal sem v ogledalo: pahljača za nami se je pravkar razstrgala. Dva vozača sta jo zapustila, prvi rdeči, drugi v zeleni majici: Lyonec in Lenoir.

Drugi so ostali za nami. Ta dva pa sta se približevala.

omeji na trenutek. Srce, razum in mišice so eno. To je najvišja stopnja spojitve, ki jo človekova sposobnost doseže lahko samo za trenutek.

Znova sem pogledal v ogledalo. V ozadju ravne ceste se je pokazalo nekaj belega in se hitro približevalo. Pahljača se je razbila še drugič in iz nje se je pokazala bela majica. To je bil Bressanec, ki se je vračal kot meteor. Prilepil se je za Lenoira in Lyoneca: rdeča majica, zelena majica, bela majica.

Ravna cesta se konča v srcu Bionnasa. Busard je pognal s hitrostjo šestinštirideset kilometrov na uro, da bi imel zalet za klanec. Do cilja na stadionu je imel še deset kilometrov. Na tlaku je zmanjšal hitrost na štirideset. Na pločnikih se je zbralo vse mesto. Vzkliki: »Krvavi... krvavi...« so nas spet spremljali. Rana na stegnu je čedalje bolj krvavela.

Objavljamo odlomek iz knjige »325.000 frankov« znanega francoskega pisatelja Rogerja Vaillanda, v kateri pisatelj preprosto, a učinkovito opisuje amatersko kolesarsko dirko v francoski provinci. Na teh dirkah rastejo veliki kolesarji, ki se potem kot profesionalci udeležujejo velikih dirk Tour de France in Giro d' Italija.

»Neki Lyonec in Lenoir sta se ločila od glavnine!« sem zavpil Busardu.

Ponovno je zvečal hitrost. Igla na števcu je kazala več kot petinštirideset kilometrov.

Busard se je močno znojil, na cesti iz Clusota, ko je s težavo spet prišel v formo, in znova pred nekaj trenutki, ko je začel omagovati. Sedaj pa je bil popolnoma suh.

Ne morem se spomniti izraza njegovega obraza. Brez dvoma ni izražal ničesar več. Na dobrih dirkah, ko je vozač na vrhuncu napetosti, ne more več čutili, če je ali ni v formi. Na podlagi svojih vojnih in ljubzenskih spominov sem skušal ugotoviti, kaj sedaj čuti Busard, ko hite za njimi zasledovalci, on pa drvi naprej kot vojak pod križnim sovražnikovim ognjem. Zavest se takrat

Na kratki, ravni črti ceste v predmestju sem v ogledalu spet opazil zasledovalce. Bili so oddaljeni le tri sto metrov.

»Prihajajo,« sem zavpil Busardu.

Števec se je vzpel na štirinštirideset.

Zadnja resna težava je bila strma, tlakovana cesta starega mesta s petinajst odstotki vzpona.

Busard je omagal trideset metrov pod vrhom. Vozil je prehitro.

Obrnil se je k nam.

»Ne morem več!« je rekel.

Pogledal sem v ogledalo. Rdeča majica, zelena majica in bela majica so se pokazale v podnožju.

»Tu so!«

Busard je stekel in potiskal kolo pred seboj. Večkrat se je opotekel. Kolo mu je padlo iz rok, a ga je takoj spet pobral. Tako je pretekel zadnjih trideset metrov strmine. Za njim je ostala krvava sled.

Na vrhu je spet zajahal kolo. Bili smo vstric z njim.

Od Clusota je Marija ostala pri oknu avtomobila.

Busard se je obrnil k njej.

»Tekmujem za vas,« je zaklical.

Pognal je navzdol proti novemu delu mesta. Stadion je bil oddaljen le dva kilometra.

V starem delu mesta vodi cesta navzdol skozi ozke, vijugaste ulice z veliko strmino. Izgubil sem Busarda. Dohiteli so me Lenoir, Lyonec in Bressanec. Prehitel sem jih šele na sprehajališču osem sto metrov od stadiona. Busard je bil še vedno prvi, sto pedeset metrov pred vsemi. Zasledoval ga je Lenoir.

Busard je padel na pravokotnem ovinku ceste, ki vodi v stadion. Z glavo je zadel v pločnik. Takoj je vstal. Imel je rano na čelu in kri mu je zalivala oči.

Vseeno je spet skočil na kolo. Priskočilo je nekaj fantov in ga porinilo naprej.

Zasledovalci so bili nekaj metrov za njim.

Busard je prvi zapeljal na dirkališče, dvajset metrov pred drugimi. Množica je klicala:

»Lenoir!... Lenoir!« zakaj on je običajno zmagoval za barve Bionnasa.

V sprintu je Bressanec prehitel vse in prvi prešel črto na cilju. Za njim za dva kolesa razlike Lenoir in Lyonec. Deset metrov za njimi je prišel Busard, četrti.

Bressanec, ki mu je ploskal ves stadion, je pokrit s cvetjem zaneljal na dirkališču.

Odpeljal sem Bressanca v kliniko, kjer so mu zašili rane, ki niso bile nevarne.

EMIL ZATOPEK |

3

2x OKOLI ZEMLJE-PEŠ

Moj uspeh je bil še najbolj vseh švedskim novinarjem. Takoj so hoteli dolg razgovor z menoj in lahko si mislite, da sem bil temu primerno ponosen. K sreči so popustili toliko, da smo razgovor prenesli na drugo jutro, ob pol devetih. Toda že pred sedmo uro me je nekaj zmotilo v mojih zasluženih sanjah. Precej dolgo sem potreboval, da sem se toliko zdrnil, da sem spoznal tistega, ki me je budil. Bil je eden od Svedov. Takoj so me napadli z vprašanji, potem pa so me gnali še na plano in sedaj so škrtalet fotografirali, potem pa me moral sem teči, startati, potem teči ob morju, teči v breg, skratka početi vrsto bolj ali manj prijetnih stvari.

Hoteli so videti tudi moje specialne gimnastične vaje. Ker sem jim hotel pač ustreči, sem si jih kar zmisli. Vse jim je ugaľalo. Za konec so imeli pripravljeno še posebno presenečenje. Takoj naj pospravim svoje stvari, ker se bom peljal z njimi. Razložili so mi, da me bodo iskali še drugi švedski novinarji, da pa me hočejo oni takorekoč ugrabiti in onemogočiti ostalim razgovor z menoj. Hotel sem jim razložiti, da tega pri nas doma ne delajo, pa kaj, ko vendar nisem bil doma.

Ob pol devetih smo bili že pred olimpijskim stadionom. Pokazali so mi spomenik: »Verjetno ste že slišali za Nurmijev spomenik. Ali morda ne bi splezali gor! Stari in novi prvak. To bi bila res lepa slika.« Pa nisem hotel, čeprav so me dolgo prepričevali. Okoli nas so se že pričeli zbirati zgodnji sprehajalci. Nazadnje so popustili, ker sem ostal trden. Prepričali pa so me, da sem maha! kamnitemu Nurmiju. Najmanj pet minut, okoli so se že vsi smejali.

Poslovil sem se od Helsinkov in se z vlakom podal v Turku. Se zadnjikrat sem zamahnil v pozdrav Finski in si mislil: »Prelepa dežela, toda novinarji, novinarji.« Prav tedaj pa me je nekdo nagovoril. Kaj takega, pred menoj so novinarji, ki so imeli z menoj znenek zjutraj ob pol devetih. Lavina besed, malo sem jih razumel, se je razlila po meni. »Zakaj nas niste počakali. Saj smo bili vendar dogovorjeni. Slučajno smo izvedeli, da potujete s to ladjo, torej potujemo s to ladjo v Stockholm tudi mi.«

Znova sem moral pripovedovati in novi metri filmskega traku so šli v nič. Po povratku domov sem hotel preživeti nekaj mirnih dni pri starših v Koprivnici. Toda glas o mojih uspehih se tudi pred mojimi roditelji krajem ni ustavil. Nekdanji tovariši so

na igrišču, ki je bilo brez atletskega tekašča takoj zasilno označili progo in me je izzvali na tek na 1000 m. Oče me je najprej ogledoval od vseh strani, ko pa je odpiral nek redal, je padlo ven nekaj časopisnih izrezkov. »Pa vendar ne zbiraš reportaž o mojih tekmovaljih?« sem ga začuden vprašal. »Že, toda samo z mednarodnih, je odgovoril nekdanji nasprotnik atletike. Se bolj pa sem bil presenečen, ko sem videl mater, kako se v nedeljo oblačila, da bo šla ven. »Kam pa?«

Seveda na tekmovalje. Tudi jaz bi te enkrat rada videla teči. Se po večerji je venomer poskušala izračunati, koliko krogov smo pravzaprav pretekli in se čudila, kako morem to izdržati. Njeno priznanje mi je bilo zelo všeč, toda nisem si upal povedati, da se pripravljam, da bi prihodnje leto na olimpijskih igrah v Londonu tek cel desetkrat daljšo progo.

Vso zimo sem pridno treniral. Spomladi sem zmagal na dotlej najtežjem tekmovalju v moji karieri, krosu v belgijskem mestu Spa. Ze na prvem domačem tekmovalju pa so gledalci ploskali novemu rekordu CSR. Rekord ni bil dosežen v teku, pač pa v metu kopja, po zaslugi naše nove atletinje Dane. Ko sem ji šel čestitat, se nisem najbolje počutil, ker sem se bal, da si bo morda to kako napak razlagala. Teden dni kasneje pa sem jaz popravil rekord na 3000 m na 8:07.8 in sedaj mi je ona čestitala. Drugič je bila rekorderka spet ona, jaz pa sem čestital in tako sva se nazadnje pričela »zasledovati« tudi brez rekordov.

Enkrat sem Damo spremljal do njenega doma v Uhersko Hradišče, kjer sem pol leta služil vojske preden sem šel v vojno akademijo. Komaj sva zapustila železniško postajo, že nama pride komandant garnizije nasproti. Ze sem se hotel pohvaliti, da mi je po vsakem uspehu prišel čestitat, ko pravi Dana: »Oh, moj oče. Pridi, da te predstavim.«

Priznati moram, da me tokrat ni pohvalil in da sem v njegovih očeh bolj bra! začudenje. Tudi jaz sem se čudil, da je Dana iz častniške družine, kajti njeni odgovori so bili vedno tako nenatančni. Vprašam jo kdaj je rojena in mi pravi, da septembra. »Katerega septembra?« poizvedujem naprej. »Devetnajstega.« Ta je pa dobra, si mislim, vprašujoč: »Leta?« »Leta 1922.« Sedaj sem menil, da se norčuje iz mene, kajti to je bil točno moj rojstni dan. Ko sem ji to povedal, pa ona meni ni verjela. Ob prihodnjem srečanju sva se pojavila z rojstnimi listi. Namesto pozdrava sva si podala dokumenta in res, rojstni dan je bil isti. Če je pa že tako, potem bova pa še poroko slavila na isti dan.

Se pred tem pa so prišle olimpijske igre. Oba sva potovala v London, tam pa su naju razdvojili, čeprav sem samo zato vzel s seboj kitaro, da bi mi Dana prepevala slovaške narodne pesmi. Dekleta so stanovala daleč od olimpijske vasi in ko sva se domela, da se bova videla ob otvoritvi iger, so naši funkcionarji sklenili, da jaz ne bom šel v svečani mimohod. Vročina je bila huda, že drugi dan pa je bil na sporedu tek na 10 000 m. Heino najbrž tudi počiva kje v senci in nima pomena tvegati uspeha, so mi rekli.

Dovolili so mi iti na wembleyski stadion samo pod pogojem, da si bom samo ogledal ekipe in potem odšel spet domov.

Toda nisem se vrnil. Pomešal sem se med žensko ekipo, ki je korakala za nami. Se le ko smo prišli na tekašče, sem se uvrstil v zadnjo vrsto naše ekipe. Nihče me splošč sploh ni opazil, ker so vsi gledali proti glavni tribuni. Naši vodje so me okirili šele, ko smo se že postavili na igrišču. Sedaj me res niso mogli, takole pred očmi najvišjih gostov in 100.000 gledalcev vreči ven. Celot zvečer se ni nič pripetilo, le skozi vrata sem slišal: »Pustimo ga sedaj, sicer ga bomo zbegali pred tekmovaljem.«

Svojeega velikega nasprotnika Vilja Heina sem srečal šele med ogrevanjem pred tekom. Prijateljsko me je opozoril, da ne bi bilo pametno ob tej strašni vročini začeti prehitro. Hvaležen sem mu bil za nasvet, s svojim trenerjem pa sem se domenil, da mi bo s tribune dajal znake. Če bo tempo mojega teka hitrejši kot za svetovni rekord, mi bodo mahali z belimi hlačkami, pri počasnejšem tempu pa z rdečimi. S starta so nekateri tekmovalci stekli zelo hitro in med njimi je bilo tudi Heino. Imelo me je, da bi se pognal za njimi, pa sem se obvladal in čakal znamenje s tribune.

Videl sem bele hlačke in zato sem ostal pri svojem tempu. Za vsakim krogom sem bolj in bolj zaostajal za vodilno skupino in vedno so se mi svetile bele hlačke s tribune. Pričel sem se bati, da smo se slabo razumeli, ko sem nenadoma, bilo je neke pri četrtem kilometru zagledal rdečo barvo. Kar srečen sem bil, da smem teči hitreje in prehitel sem nasprotnika za nasprotnikom. Kmalu sem prehitel še Heina, vendar mi je ostal za petami. Po nekaj krogih pa nisem več slišal njegovega dihanja. Sodnik pa mi je zavpil: »Heino is out!« Odstopil je torej. Do cilja je bil še lep kos poti, toda nikjer ni bilo tekmece. Svojo prvo olimpijsko medaljo sem osvojil s solidno prednostjo pred Mimounom.

Vsa naša ekipa se je seveda strašansko veselila mojega uspeha, najboljši pa so bili tisti vodje, ki so mi prepovedali sodelovanje. Sedaj so namreč rekli, da je bilo prav, ko sem se privadil na vročino. Hvalili so me celo. Kako sem bistro napravil.

Mislil sem, da bom opravi tudi v teku na 5000 m z nasprotniki, pa sem vse skupaj lepo pokvaril. Najprej sem hotel pokazati svojo premoč že v prvih krogih in sem nes pametno razmetaval svoje sile. Potem sta me Belgijec Reiff in Nizozemec Siljkhuys krepko vzel v precep in ko sta si pridobila precejšnjo prednost, sem bil moralno zlomljen. Nazadnje pa sem le opazil, da sta na koncu svojih moči, se pognal v zasledovanje, toda bilo je prepozno. Reiff je bil na cilju meter pred menoj.

Malo nesrečen sem se naslednjega dne napotil na obisk k Danl. Stanovala je v nekaki dekliski soli v Northwoodu. Komaj sem našel to šolo in že pri vrtnih vratih me je pozdravil napis »Moškim vstop prepovedan«. Sedela sva se samo ob lepem bazenu na vrtu. Zalostno sem se poigraval s svojo zlato medaljo, češ, če bi bil bolj pameten bi imel v rokah že eno. Nenadoma pa mi je padla iz rok, v vodo.

ATLETIKA 1960

Atleti tečejo vedno hitreje, skačejo in mečejo dlje

Leto 1960 je pomenilo pomembno prelomnico v atletiki. Rimske olimpijske igre in rezultati v času priprav na to, doslej največjo atletsko predstavo na svetu, so obrnili nov list v zgodovini tega športa. Svetovna atletika je krenila naprej z velikimi koraki. Neverjeten napredek je manj posledica boljše tehnike, bolj pa modernih načinov treninga, kjer pri vseh panogah dviganje uteži zavzema vedno bolj pomembno mesto. Napredek atletike na svetu je tako pri moških kot pri ženskah, tako v skokih in tekih kakor v metih, vsesplošen.

Jugoslovanska atletika si prizadeva držati korak s tem napredkom. Kot smo ugotovili že v eni zadnjih števil, ji to uspeva le delno. Naša atletika napreduje. To je dejstvo, ki ga izpričujejo vedno boljši povprečki in novi rekordi, toda napredek je prepočasen.

Prav isto bi lahko ugotovili za »kraljico športov« v našem republiškem merilu. Tudi tu smo zadovoljni z napredkom naših boljših atletov, z njihovimi uspehi v državnem in delno tudi mednarodnem merilu, ampak zopet je vse skupaj relativno. Tudi Slovenija izgublja na terenu v primerjavi s svetom. V prihodnjih letih bomo morali krepko osvežiti naše vrste, še bolj modernizirati trening in ukreniti še marsikaj, če bomo hoteli razliko zmanjšati.

Lestvice, ki jih objavljamo, bodo lahko vsakomur, ki jih bo hotel kolikor toliko natančno pogledati, nudile dovolj možnosti za razne sklepe. Najboljša rezultata na svetu in v Evropi sta dana bolj v informacijo, več povedo jugoslovanske petorice, še bolj pa smo natančni pri Slovencih, ki jih objavljamo po deset. Pod vsako desetorico pa nam še povprečka zadnjih dveh let za Slovenijo povesta marsikaj zanimivega. Od 18 panog pri moških najdemo kar v 14 boljši povpreček kot leta 1959, pri ženskah pa v 9 panogah sedemkrat boljši povpreček, enkrat enak in le enkrat slabši. Naj omenimo še, da so bili novi slovenski rekordi doseženi v naslednjih panogah: moški — 100 m (izenačen), 400 m, 5000 m, 10000 m, 3000 m zapreke, kladivo, ženske — 100 m, 200 m, 80 m ovire (izenačen), višina (izenačen), krogla in disk.

Moški

100 m:	
S.: 10.0 Hary (Nem)	
10.0 Jerome (Kan)	
Jugoslavija:	
10.4 Lorgier (Kl)	
10.6 Gluk (Br)	
10.9 Dragasović (P)	
10.7 Kolnik (Kl)	
10.7 Savič (CZ)	
10.7 Danilović (CZ)	
Slovenija:	
10.8 Korošec (Lj)	
10.8 Srnovršnik (Kl)	
11.0 Stanovnik (Sv)	
11.0 Muc (Br)	
11.1 Zaletel (PNM)	
11.1 Zajc (Lj)	
11.2 8 atletov	
povpreček LRS 1960: 10.87	
povpreček LRS 1959: 10.94	
200 m:	
S.: 20.0 Norton (ZDA)	
E.: 20.4 Radford (VB)	
20.4 Seye (Fr)	
Jugoslavija:	
21.8 Savič (CZ)	
21.8 Grujič (P)	
22.0 Snajder (Ml)	
22.0 Danilović (CZ)	
22.1 Trifunović (P)	
22.1 Kovač (D)	
Slovenija:	
22.5 Gluk (Br)	
22.5 Srnovršnik (Kl)	
22.6 Lorgier (Kl)	
22.7 Korošec (Lj)	
22.9 Stanovnik (Sv)	
22.9 Brodnik (Kl)	
23.0 Muc (Br)	
23.0 Gorković (Sv)	
23.1 Lenarčič (Ol)	
23.2 Petkovšek (Sv)	
23.2 Ernestini (Lj)	
povpreček 1960: 22.82	
1959: 22.61	
400 m:	
S.: 44.9 Davis O (ZDA)	
E.: 44.9 Kaufman (Nem)	
Jugoslavija:	
47.5 Kovač (D)	
47.7 Snajder (Ml)	
47.9 Grujič (P)	
48.4 Savič (CZ)	
49.0 Stanovnik (Kv)	
49.0 Danilović (CZ)	
Slovenija:	
50.0 Pilgram (Lj)	
50.3 Naraks (Kl)	
50.3 Kolnik (Kl)	
50.3 Span (Lj)	
40.4 Ingolič	
50.4 Srnovršnik (Kl)	
51.0 Brodnik (Kl)	
51.2 Rainer (Sv)	
51.3 Fošnaric (Br)	
51.4 Korošec (Lj)	
povpreček 1960: 50.46	
1959: 50.71	

800 m:	
S.: 1:46.3 Snell (NZ)	
E.: 1:46.5 Moens (Belg)	
1:46.5 Schmidt (Nem)	
Jugoslavija:	
1:50.0 Ingolič (Ol)	
1:50.1 Vazič (Kl)	
1:52.0 Hafner (Lj)	
1:52.2 Naraks (Kl)	
1:52.7 Span (Lj)	
Slovenija:	
1:54.5 Fošnaric (Br)	
1:55.7 Pungertič (Sv)	
1:56.1 Stanovnik (Sv)	
1:57.0 Stajner (Kl)	
1:57.2 Molan (Lj)	
povpreček 1960: 1:53.8	
1959: 1:55.7	
1500 m:	
S.: 3:35.6 Elliot (Av)	
E.: 3:38.4 Jazy (Fr)	
Jugoslavija:	
3:45.8 Vazič (Kl)	
3:49.2 Naraks (Kl)	
3:49.9 Ingolič (Ol)	
3:50.5 Hafner (Lj)	
3:51.2 Cular (Ml)	
Slovenija:	
4:53.0 Span (Lj)	
3:55.5 Cervan (Mar)	
3:56.4 Fošnaric (Br)	
4:00.5 Molan (Lj)	
4:01.4 Pungertič (Sv)	
4:02.0 Homan (Lj)	
povpreček 1960: 3:54.6	
1959: 3:58.4	
5000 m:	
S.: 13:38.2 Bolotnikov (KZ)	
Jugoslavija:	
14:20.8 Ivanović (P)	
14:22.5 Vazič (Kl)	
14:24.0 Subotić (P)	
14:33.3 Cervan (Mar)	
14:35.5 Mihalič (P)	
Slovenija:	
14:51.9 Homan (Lj)	
15:11.0 Stros (Lj)	
15:27.9 Pavčič (Ol)	
15:33.0 Male (Kl)	
15:46.8 Bratovž	
15:53.7 Ivančič (Mar)	
15:54.6 Derganc (PNM)	
16:05.2 Primožič (Kl)	
povpreček 1960: 15:20.7	
1959: 15:39.0	
10.000 m:	
S.: 28:18.8 Bolotnikov (SZ)	
Jugoslavija:	
30:15.0 Mihalič (P)	
30:27.1 Stritof (P)	
30:32.4 Ivanović (P)	
30:42.7 Ktojanović (Dub)	
31:03.8 Toldi (Sp)	
Slovenija:	
31:18.2 Cervan (Mar)	
31:43.8 Homan (Lj)	
32:05.1 Stros (Lj)	
33:14.6 Male (Kl)	
33:15.0 Hedžet (Kl)	
33:42.0 Primožič (Kl)	
34:00.2 Kravarič (Br)	

34:00.6 Gorjup (Br)	
34:14.2 Pavčič (Ol)	
34:16.3 Bratovž	
povpreček 1960: 33:06.0	
1959: 34:17.9	
110 m ovire:	
S.: 13.2 Calhoun (ZDA)	
E.: 13.6 Lauer (Nem)	
Jugoslavija:	
13.9 Lorgier (Kl)	
14.4 Petrušić (CZ)	
14.8 Rukavina (P)	
14.9 Vucelič (Ml)	
15.2 Simović (P)	
Slovenija:	
15.3 Brodnik (Kl)	
15.5 Kolnik (Kl)	
15.5 Kovač (Kl)	
15.8 Taks (Mar)	
15.9 Sluga (Lj)	
16.1 Breznik (Lj)	
16.2 Bolko (Br)	
16.3 Novak (Br)	
16.4 Lešnik (Kl)	
povpreček 1960: 15.69	
1959: 15.66	
400 m ovire:	
S.: 49.3 Potgieter (J Af)	
49.3 Davis G. (ZDA)	
E.: 49.9 Janz (Nem)	
Jugoslavija:	
52.0 Kovač (D)	
53.4 Matič (P)	
53.9 Rukavina (P)	
54.9 Grujič (P)	
55.0 Stanovnik (Sv)	
Slovenija:	
57.2 Rainer (Sv)	
57.4 Polič (Lj)	
57.5 Breznik (Lj)	
57.6 Taks (Mar)	
57.5 Kopitar (Kl)	
57.7 Porle (Br)	
58.2 Cajhen (Kl)	
58.4 Juvan (Lj)	
58.5 Kovač (Kl)	
58.5 Zupancič (Kl)	
povpreček 1960: 57.50	
1959: 58.16	
300 m zapreke:	
S.: 8:31.3 Krzyszakowiak (Polj)	
Jugoslavija:	
8:50.7 Hafner (Lj)	
9:08.6 Jovanović (P)	
9:11.0 Bogunović (P)	
9:11.2 Subotić (P)	
9:22.4 Nikić (CZ)	
Slovenija:	
9:32.6 Aljančič (Ol)	
9:48.7 Ivančič (Mar)	
9:48.8 Lamut (Kl)	
9:59.4 Kavčič (Lj)	
10:09.2 Korber (Kl)	
10:20.8 Kovač (Br)	
10:32.0 Kravarič (Br)	
10:42.8 Polner (Br)	
povpreček 1960: 10:03.6	
1959: 9:58.6	
Višina:	
S.: 223 Thomas (ZDA)	
E.: 220 Brumel (SZ)	
Jugoslavija:	
205 Majtan (CZ)	
201 Kavčič (CZ)	
200 Marjanović (P)	
195 Todolijević (CZ)	
191 Miler (Ml)	
Slovenija:	
186 Čihal (Ol)	
185 Brodnik (Kl)	
183 Potrč (PNM)	
183 Pucelj (Ol)	
181 Rojko (Lj)	
180 Prime (Br)	
180 Koklič (Kl)	
180 Mandl (Mar)	
880 Eiselt (Lj)	
178 Zener (Kl)	
178 Mošič (Jes)	
povpreček 1960: 181.6	
1959: 181.2	
Daljina:	
S.: 8.21 Boston (ZDA)	
E.: 8.04 Ter Ovansejan (S)	
Jugoslavija:	
7.54 Miller (Ml)	
7.46 Ledič (D)	
7.39 Milosavljevič (Svet)	
7.18 Kovač (D)	
7.17 Jocič (ST)	
7.17 Kolnik (Kl)	
Slovenija:	
7.55 Lešek (Kl)	
6.91 Brodnik (Kl)	
6.83 Ernestini (Lj)	
6.74 Segla (Lj)	
6.73 Zaletel (PNM)	
6.71 Razinger (Ol)	
6.64 Koražija (Kl)	
6.63 Pokorn (Ol)	
6.62 Sešek (Mar)	
povpreček 1960: 6.78	
1959: 6.87	
Troskok:	
S.: 17.03 Schmidt (Polj)	

Jugoslavija:	
15.65 Jocič (ST)	
14.99 Stanišić (CZ)	
14.91 Ljubič (P)	
14.70 Milosavljevič (CZ)	
14.66 Kuzmanić (D)	
Slovenija:	
14.19 Kolnik (Kl)	
14.10 Brodnik (Kl)	
14.03 Pucelj (Ol)	
13.90 Zilnik (Kl)	
13.49 Segla (Lj)	
13.42 Jovan (PNM)	
13.19 Ernestini (Lj)	
13.17 Sešek (Mar)	
13.10 Zener (Kl)	
13.00 Seljak (Lj)	
povpreček 1960: 13.56	
1959: 13.34	
Palica:	
S.: 480 Bragg (ZDA)	
E.: 465 Krasovskis (SZ)	
465 Preussger (Nem)	
Jugoslavija:	
445 Arapović (CZ)	
440 Lešek (Kl)	
440 Lukman (CZ)	
440 Kuzmanović (CZ)	
425 Kolnik (Kl)	
Slovenija:	
420 Rojko (Lj)	
410 Brodnik (Kl)	
390 Oman (Lj)	
370 Jovan (Sv)	
370 Sluga (Lj)	
360 Logar (Kl)	
360 Lakner (Kl)	
350 Pilič (Kl)	
350 Lorenčak (Kl)	
povpreček 1960: 389	
1959: 378	
Krogla:	
S.: 20.06 Nieder (ZDA)	
E.: 19.11 Rowe (VB)	
Jugoslavija:	
16.68 Jocič (CZ)	
16.28 Lojović (Ml)	
16.19 Skiljevič (P)	
15.78 Vračar (BT)	
15.51 Radošević (Sar)	
Slovenija:	
15.12 Penko (PNM)	
14.53 Uršič (Lj)	
14.45 Jakšič (Lj)	
14.07 Blenkuš (Tr)	
13.96 Kolnik (Kl)	
13.90 Marič	
13.81 Rojko (Lj)	
13.46 Drča (Lj)	
13.43 Simič (Ol)	
povpreček 1960: 14.03	
1959: 13.82	
Disk:	
S.: 59.90 Babka (ZDA)	
E.: 58.94 Szecsenyi (Madž)	
Jugoslavija:	
53.26 Radošević (Sar)	
50.62 Sekulič (MO)	
50.15 Rakič (P)	
48.76 Jocič (CZ)	
48.60 Živojinović (P)	
Slovenija:	
45.47 Peterka (Kl)	
45.11 Simič (Kl)	
44.70 Müller (Ol)	
43.97 Uršič (Lj)	
43.54 Penko (PNM)	
41.45 Jakšič (Lj)	
41.45 Markež (Lj)	
41.12 Brodnik (Kl)	
41.51 Arko (Sv)	
40.75 Golc (Kl)	
povpreček 1960: 42.90	
1959: 42.65	
Kopje:	
S.: 86.46 Alley (ZDA)	
E.: 85.14 Sidlo (Polj)	
Jugoslavija:	
75.26 Miletič (P)	
74.74 Vujačić (Z)	
70.25 Pavlovič (P)	
68.11 Lončar (ASK)	
67.68 Slabinac (MO)	
Slovenija:	
66.57 Brodnik (Kl)	
66.29 Kastelic (Ol)	
65.00 Kopitar (Kl)	
64.28 Kač (Kl)	
63.40 Rajk (Lj)	
62.87 Spilar (PNM)	
62.05 Popek (Lj)	
58.80 Vajdič (RT)	
55.30 Polovič (Kl)	
54.86 Kolnik (Kl)	
povpreček 1960: 61.95	
1959: 61.58	
Kladivo:	
S.: 70.33 Connolly (ZDA)	
E.: 69.53 Szivotzky (Madž)	
Jugoslavija:	
65.38 Bezjak (D)	
63.89 Račič (P)	
58.86 Koprivica (P)	
58.26 Stepišnik (Lj)	
57.39 Mijatović (Voj)	
Slovenija:	
54.74 Rojko (Ol)	
54.02 Markež (Lj)	

53.56 Vidmar (Ol)	
49.80 Peterka (Kl)	
49.29 Ledinek (Mar)	
48.90 Bukovec (Br)	
47.10 Skofca (Br)	
45.10 Vidmajer (Kl)	
44.83 Krunic (Mar)	
44.65 Burger (Sv)	
povpreček 1960: 50.57	
1959: 48.19	
Deseterobo:	
S.: 8683 Johnson (ZDA)	
E.: 7845 Kuznecov (SZ)	
Jugoslavija:	
6926 Brodnik (Kl)	
6840 Kolnik (Kl)	
Ledič (D)	
5089 Slabinac (MO)	
4930 Kopitar (Kl)	

Ženske

100 m:	
S.: 11.3 Rudolph (ZDA)	
E.: 11.4 4 atletinje	
Jugoslavija:	
11.9 Sikovec (Kl)	
12.0 Kolenc (MO)	
12.2 Stamejčič (Ol)	
12.2 Babovič (Ml)	
12.2 Lubej (Mar)	
Slovenija:	
12.3 Silan (Kl)	
12.6 Ostrovska (Br)	
12.8 Slamnik (Kl)	
12.8 Lešnik (Kl)	
12.8 Čede (Kl)	
12.9 Ušaj (Ol)	
12.9 Kramarič (Kl)	
povpreček 1960: 12.54	
1959: 12.64	
200 m:	
S.: 22.9 Rudolph (ZDA)	
E.: 23.4 Birkemayer (N)	
Jugoslavija:	
24.6 Sikovec (Kl)	
25.1 Stamejčič (Ol)	
25.6 Lanc (Ml)	
25.8 Lubej (Mar)	
25.8 Simič (CZ)	
Slovenija:	
25.9 Silan (Kl)	
26.15 Hadner (Br)	
26.6 Ostrovska (Br)	
26.7 Čede (Kl)	
27.0 Skrjanec (Ol)	
27.3 Gašparut (Kl)	
27.4 Slamnik (Kl)	
povpreček 1960: 26.32	
1959: 26.42	
800 m:	
S.: 2:04.3 Ševcova (SZ)	
Jugoslavija:	
2:14.1 Rajkov (CZ)	
2:16.1 Slamnik (Kl)	
2:20.5 Farkaš (Voj)	
2:22.2 Gašparut (Kl)	
2:22.3 Tovornik (Kl)	
Slovenija:	
2:23.3 Hadner (Br)	
2:24.3 Belaj (Kl)	
2:26.3 Goršin (PNM)	
2:27.5 Hude (PNM)	
2:29.3 Urbajs (Kl)	
2:31.2 Kamenik (Kl)	
2:32.1 Kladnik (Kl)	
povpreček 1960: 2:25.1	
1959: 2:25.1	
80 m ovire	
S.: 10.5 Birkemayer (N)	
Jugoslavija:	
10.9 Stamejčič (Ol)	
11.6 Neogradi (Sen)	
11.7 Ostrovska (Br)	
11.9 Babovič (Ml)	
12.1 Kušec (MO)	
Slovenija:	
12.5 Čede (Kl)	
12.6 Urbančič (Kl)	
12.6 Lešnik (Mar)	
12.6 Stožir (Kl)	
13.0 Skrjanec (Ol)	
13.5 Breščak (Ol)	
13.7 Kladnik (Kl)	
13.8 Cokan (Kl)	
povpreček 1960: 12.69	
1959: 12.80	
Višina:	
S.: 186 Balas (Rom)	

IZVOZNO-UVOZNO PODJETJE

PRIMORJE-EXPORT

NOVA GORICA

Ž E L I

VSEM DELOVNIM KOLEKTIVOM
IN POSLOVNIM PRIJATELJEM
USPEHOV POLNO NOVO LETO

1961

**Tovarna
šivalnih
strojev**

„MIRNA“

MIRNA

MNOGO USPEHOV TER SREČNO
IN ZADOVOLJNO NOVO LETO 1961

**Grosistično
trgovsko in uvozno
podjetje**

Telefon 23-276

LJUBLJANA, TRUBARJEVA CESTA 1

CENTROMERKUR

nudi svojim cenjenim odjemalcem veliko izbiro raznega blaga in sicer:

TEKSTILNO BLAGO, KONFEKCIJO, MODNO KRATKO
BLAGO, GALANTERIIJO, KOZMETIKO, GOSPODINISKE
STROJE IN POTREBŠČINE TER RAZNE UVOŽENE
ARTIKLE PO KONKURENČNIH CENAH

Obiščite nos in se prepričajte!

Vsem našim poslovnim prijateljem in odjemalcem
uspešno novo leto 1961

Podjetje izvršuje vse vrste visokih
in nizkih gradenj s svojimi cen-
tralnimi obrati v zadovoljstvo vseh
investitorjev in ostalih poslovnih
prijateljev

Srečno in zadovoljno novo
leto 1961 vsem poslovnim
prijateljem!

SPLOŠNO
GRADBENO
PODJETJE

PIONIR

NOVO MESTO

KETJEJEV DREVORED 37

TELEFON 45

TOVARNA
PLETENIN
IN NOGAVIC

RADOVLJICA

„ALMIRA“

Izdelujemo vse vrste volnenih vrhnih pletenin iz čiste
volnene preje, za športnike pa predvsem priporočamo
artikel in to „Rudi“ predvsem za zimske športe ter
izdelke Aleš, Bine in Borut. Za šoorinice pa izdelu-
jemo dolge volnene pletene hlače, ter grobo pletene
jopice, katere pošiljamo na naš trg pod imenom
„Sreča in Saša“

Vsi gornji izdelki so dobavljivi in dosegi v vsemu po-
trebniku v najrazličnejših modnih barvah

**INDUSTRIJA PERILA
NOVO MESTO**

»Industrija perila, Novo mesto je stavila v prodajo za to
zimsko sezono kvalitetne, športne, moške zimske srajce iz-
delek »TRISUL«. Moška srajca »TRISUL« je izdelana iz 100
odstotnega bombaža v najnovejših vzorcih norveškega mo-
tiva. Srajca je izdelana iz težke tkanine, garantirano obstoj-
nih barv, ima poseben kraj ovratnika, da se lahko nosi v
zimskih dneh kot srajca z zaprtim ovratnikom in s kravato.
V jesenskih in spomladanskih dneh jo lahko nosimo tudi
z odprtim ovratnikom po vrhu hlače ter nam s tem nado-
mešča suknjič.

Ker je srajca »TRISUL«, Industrije perila, Novo mesto zelo
praktična jo toplo priporočamo vsem športnikom.

Sportniki!

Za doseg vrhunskih rezulta-
tov je potrebna tudi pravilna
prehrana.

Uživajte redno KA-BI special-
no kakaovo mešanico, ki vsebu-
je poleg drugih visokovrednih
hranil tudi glukozo, ki vstopa
po užitju neposredno v kri.

Ka-Bi

izdeluje

KOLINSKA tovarna hranil
v Ljubljani

ŠPORT, kakor ga vidijo naši najboljši karikaturisti

Pri zdravniku v Karlovcu

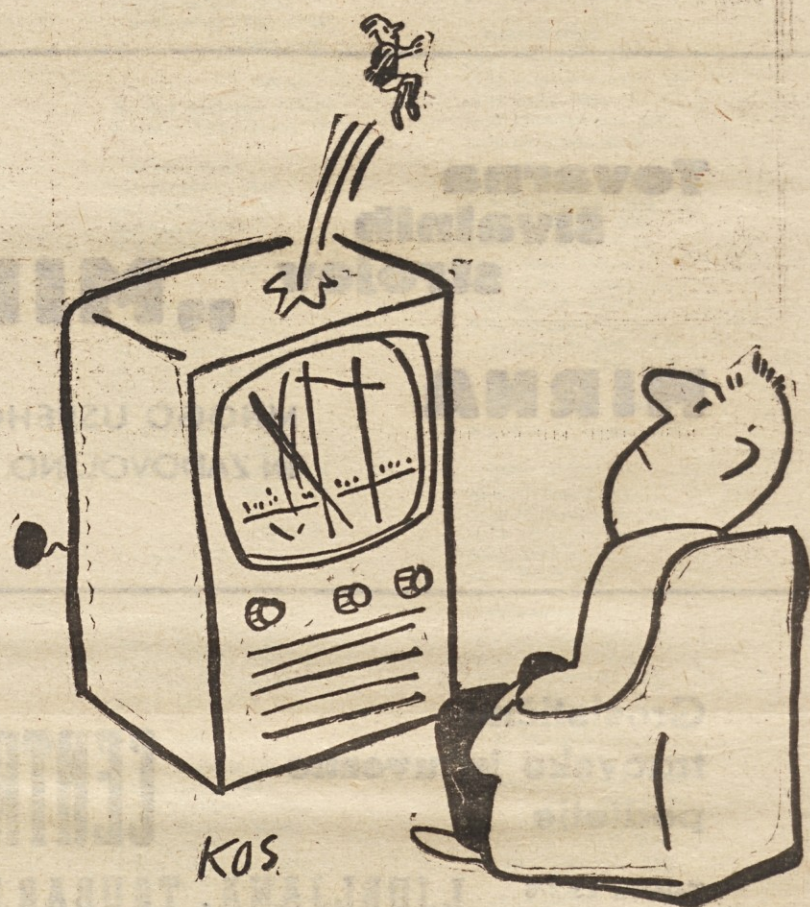
Zelo zaprti ste, nič drugega vam ne pomaga kot izprememba
zraka. Pojdite, recimo v Maribor!

BREZ BESED

Zena pogledj, imaš pa res srečo ... hk, da nimaš za moža športnika

Olimpijski rezultati so presegli vsa pričakovanja

Nova športna disciplina: »Telemnožičnost«

Karikature:

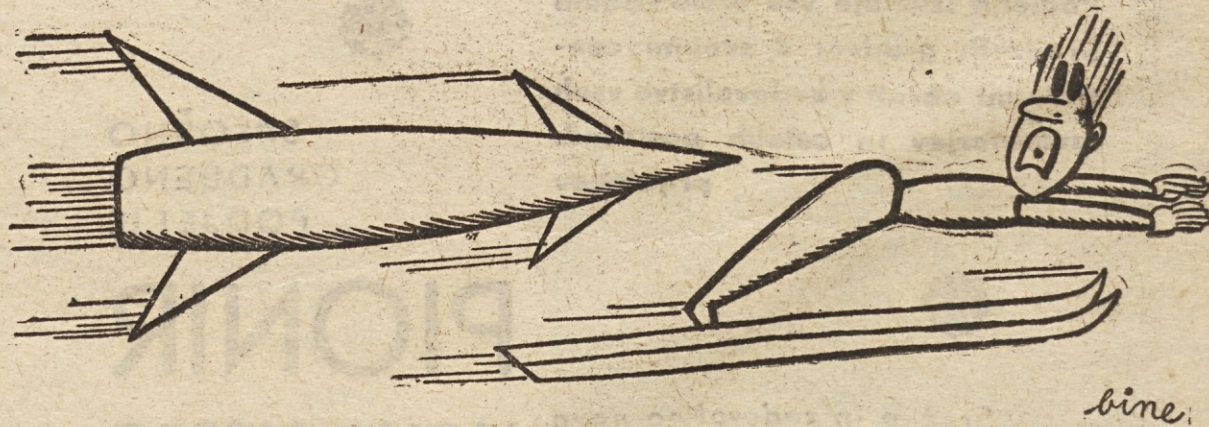
MILAN MAVER

BINE ROGELJ

BOZO KOS

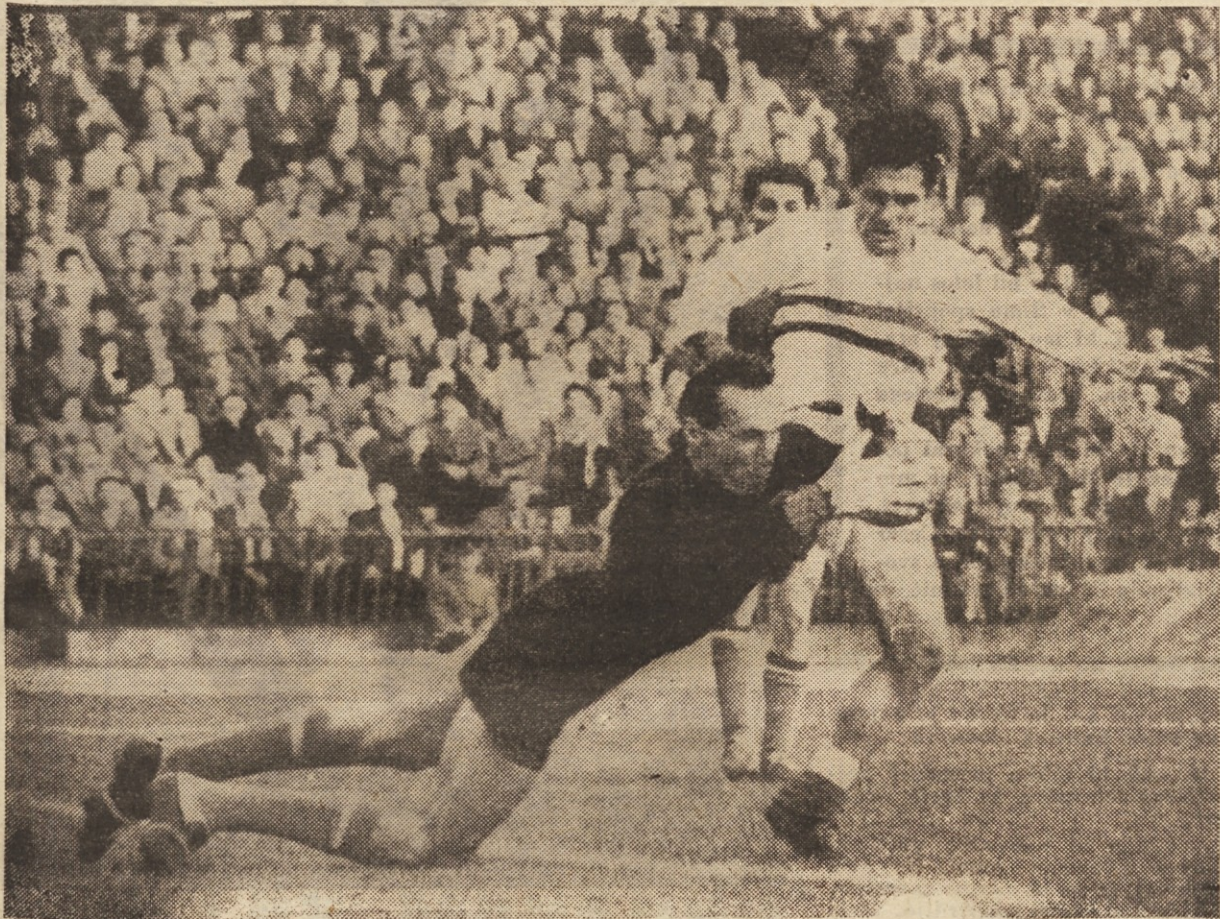

BREZ BESED

BREZ BESED

ŠPORTNIKI O TEM IN ONEM

Vidiniću so dali naslov »najboljši vratar Evrope«

Muškatirović Milan

rojen 1934, inženir tehnologije, član Crvene zvezde, za reprezentanco nastopil 50-krat, samski.

— Težko je z zadovoljstvom opraviti posle nogometnega vratarja in prav tako tudi vratarja v vaterpolu. Toda znano je, da so okol-

nosti pri teh dveh športih različne in zato mislim, da je težko biti vratar v vodi. Tu mora imeti človek izreden refleks, železne živce in močno srce.

■ Katera tekmovalka je na olimpijskih igrah izzvala vaše simpatije?

— Vilma Rudolph! Letošnje olimpijske igre so njeno zmagovalje. Bila je v primerjavi z ostalimi tekmovalkami daleč najboljša in splošni vtis je bil, da je Rudolphova nepremagljiva. Dovolj je bilo, da se je pojavila na tekmovalni stezi, da je graciozno startala in vse je zaostalo. In še to. Bila je najmikavnejša oseba, ki se je povzpela na zmagovalni oder velikega olimpijskega stadiona v Rimu.

Radovanovičeva nosi naslov najboljšje jugoslovanske košarkarice

Radovanić Milica

rojena 1938, študentka, članica KK Radnički, za reprezentanco nastopila 49-krat, samska.

— Jugoslavija še ni dosegla nekega pomembnega mednarodnega uspeha. Peto mesto na prvenstvu Evrope ni poseben dogodek. Za mene in za moj klub je nedvomno največji uspeh osvojitve prvenstva Srbije in osvojitve prvega mesta za jugoslovanski košarkarski pokal.

● Ali ljubite poklie gospodinje?

Za zdaj še nisem imela priložnosti spoznati dobre in slabe strani gospodinje. Študij in košarka sta me toliko zaposlila, da kratkomalo nimam časa v sebi odkrivati kakršnokoli nagnenja za gospodinjsko delo.

Perušić Željko

rojen 1937, leta v Dugi Resi, po poklicu avtomehanik, član NK Dinamo, samski za reprezentanco nastopil 16-krat.

— Vprašujete me, kdaj je nogometna reprezentanca igrala najbolje. Čeprav smo v finalu za Cup evropskih narodov v Parizu izgubili srečanje s Sovjetsko zvezo v podaljšku z 1:2, sem mnenja, da je bila to vendarle najboljša igra naše reprezentance v letošnjem letu. Še vedno sem prepričan, da so nogometaši Sovjetske zveze to srečanje dobili po srečnem naključju.

■ Katera znamka avtomobila vam je najbolj všeč?

Po poklicu sem avtomehanik in če me vprašujete za svet, katera avtomobilska značka mi je najbolj pri srcu, vam kot strokovnjak svetujem tole: odločite se za Volkswagen!

Vidinić Blagoje

rojen 1934, leta, študent prava, član beograjskega Radničkega, za nogometno A reprezentanco nastopil 6-krat, samski.

— Ko sem slisal, da so me proglasili za najboljšega vratarja Evrope, sem bil zelo presenečen. Več kot 5 let sem v senci Beare, Radenkovića in sedaj Šoškića. Odigral sem samo 6 tekem za nogometno reprezentanco, evropski nogometni strokovnjaki pa so mi kar naenkrat dali tolikšno priznanje. Zelo sem srečen, ker so moj sodoben način obrambe tako pozitivno ocenili najodličnejši strokovnjaki. Po mojem mišljenju je najboljši vratar Evrope Rus Lav Jašin. On je moderen vratar, ki je pravi gospodar v šestnajstercu in tudi izven njega. On je pravzaprav samo še en igralec več v svoji obrambi in ne samo vratar. Je zelo inteligenten in ima pravi živalski instinkt in izreden refleks.

● Katero mesto na svetu vam je najbolj všeč?

Obiskal sem številna mesta po svetu. Na vprašanje, katero od teh mest mi najbolj ugaja, vam ne vem takoj odgovoriti. Brez dvoma pa je Pariz eno izmed najlepših. Mimo Pariza je tudi izredno lepa Casablanca. Tu je mešanica arabskega in evropskega življa in šele tu lahko človek občuti, kako pomembna in velika umetnost je arhitektura, morda večja od muzike. Prav na koncu pa naj vam zaupam, da mi morda le najbolj ugaja Honolulu na Havajih...

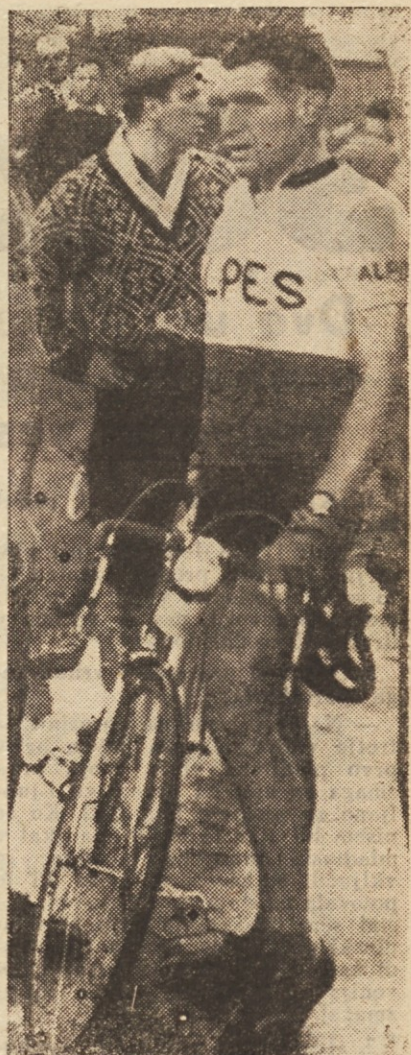
Kokeza Tatjana

rojena v Splitu 1943. leta, dijakinja, članica Teniskega kluba Split, s tem športom pa se ukvarja že tri leta.

— Moja skrita želja je bila, da bi postala najboljša v državi. Toda nisem upala na tolikšen uspeh, ki sem ga doživela prav letos. Premagala sem odlično Matejićevu in kar laže mi je bilo pri srcu, ko sem se znašla v polfinalu in finalu. Povem pa, da sem zelo jezna, ko mi nekateri strokovnjaki in komentatorji očitajo, da igram nekakšen bunker sistem. Kot prvakinja sem zelo srečna in obljubljam, da bom tudi v prihodnosti napela vse sile, da ponovim ta uspeh.

■ Največje razvedrilo poleg športa?

Sem velika ljubiteljica zabavne muzike. Redno zahajam h kino predstavam, še posebej pa obožujem svojega psa volčjaka »Binga«.

Levaić je vedno v eliti jugoslovanskih kolesarjev

Levaić Ivan

rojen 1931, leta v Virju, po poklicu mehanik, član Kolesarskega kluba, oženjen, za reprezentanco nastopil 28-krat.

— Veliko strmin in klancev sem že prevozil, toda težjega od Vrsiča še ne.

■ Ali so vam všeč poljubi po zmagah na dirkah?

Kar smeh me lomi, če me nekdo vprašuje kako se počutim takrat, ko me po dirki poljubljajo dekleta. Menim, da takšne poljube zasluži vsak športnik za svoje uspehe. Poljubi in aplavz so namreč za onega, ki zmaguje, kajti za zdaj še nisem doživel, da bi bil nek športnik deležen takšnih in podobnih nagrad, če je na cilj privozil zadnji.

Plavalec Rogošić je odkritje letošnje sezone

Rogošić Veljko

rojen 1941, leta v Kaštel Lukšiću pri Splitu, član splitskega Jadrana dijak.

— Prav gotovo je za vsakega plavalca velika želja čimbolj posnemati odlične Američane, Avstralce in Japonce. Menim, da ne bom nikoli dosegel takšne rezultate. Vzrok temu je med drugim tudi to, da sem začel zelo pozno s plavalnim športom, medtem ko najboljši Američani in Avstralci že načrtno plavajo s 14 leti. In še to naj povem, da moji pogoji za takšno vadbo še zdaleč niso podobni onim onstran oceanov.

■ Kdo je najboljši jugoslovanski športnik?

Težko se je odločiti za najboljšega jugoslovanskega športnika. Toda če že želite moj odgovor, naj vam povem, da je to prav gotovo Toni Nardelli.

Mladi nogometaš Perušić nikdar ne zataji

30x1 MIRU CERARJU

Dve uri v svetu Mira Cerarja - 30 vprašani najboljšemu slovenskemu športniku 1960
Največje veselje in razvedrilo - telovadba

1. »Kje, kdaj in kako si pričel telovaditi?«

— Pričel sem leta 1948 pri pionirjih. Bil sem precej slaboten — to so bile posledice vojne in učitelj me je nagovoril, naj se vpišem v društvo Narodni dom.

2. »Kako si prerasel v vrhunskega športnika?«

— Najprej sem se prerinil iz tretje v drugo vrsto, potem pa v prvo pionirsko vrsto. Moja prva zmaga je bila na prvenstvu Ljubljane za pionirje leta 1952. Ko še nisem bil star 14 let je manjkal v mladinski vrsti en mladinec in vključili so me v to vrsto, ki je potovala na državno prvenstvo. Postal sem dvakrat državni in mladinski prvak leta 1955 in 1956. Tudi na medrepubliških dvobojih Slovenija: Vojvodina sem trikrat zmagal.

3. »Uspehi v mladinski konkurenci?«

— Še kot mladinec sem nastopil proti češki vrsti ROH v članski konkurenci. Ze prej pa sem omenil, da sem bil dvakrat državni prvak.

4. »Prvo srečanje z državno reprezentanco?«

— Svoje tovariše-telovadce sem spoznal že prej, ker smo skupaj telovadili, ko sem bil še mladinec. Moram pa reči, da so bila že naša prva srečanja — v mislih imam telovadce reprezentante — zelo tovariška in pristrčna. Leta 1957 sem osvojil državno prvenstvo v Osijeku, potem sem potoval s slovensko reprezentanco v CSR, kjer sem dvakrat zmagal, v srečanju z Romunijo sem osvojil drugo mesto, z Vzh. Nemčijo prvo mesto, s Poljsko doma in v Krakovu prvo mesto, z reprezentanco Egipta v Kairu in Aleksandriji prvo mesto. Sodeloval sem tudi na študentskem festivalu v Moskvi — to je bilo prav na začetku moje kariere, kjer sem osvojil med 90 tekmovalci prvo mesto. V letih 1957, 1958, 1959 in 1960 sem državni prvak. Na svetovnem prvenstvu v Moskvi sem bil trinajsti v skupni uvrstitvi in tretji na konju z ročaji. Seveda da ne pozabim, na koncu še osmo mesto v Rimu. In mimogrede še tole — na dveh evropskih prvenstvih nisem nastopil zaradi bolezni.

5. »Največje veselje povezano s telovadbo?«

— Občutka, ko se naučiš nekaj novega, kako težko prvine, ni lahko popisati.

6. »Kaj pri telovadbi ni prijetno?«

— Nič ni takega v telovadbi, kar bi lahko imenoval zoprno, čeprav

Nekdo je zapisal, da gledališče deske, ki pomenijo svet. Že mnogokrat se je izkazalo, da je temu res tako in tudi na odru koprškega gledališča so se deske spremenile v svojevrsten svet, v svet športnikov, ki so posegali po odličnih rezultatih na olimpijskih igrah, ki so se poganjali čez most planiške velikanke, ki so se vzpenjali na vrh himalajskega Trisula. Da, gledališče, to so res deske, ki pomenijo svet — svojevrsten svet...

Na teh deskah so vsi stisnili roko tistemu, ki je bil letos najboljši, tistemu, ki se je na olimpijskih igrah v Rimu spoprijel z najboljšimi telovadci vsega sveta, tistemu, ki mu po vsej pravici pripada naslov najboljšega jugoslovanskega telovadca. Miru Cerarju so čestitali njegovi tovariši in vsa, prav do zadnjega kotička napolnjena dvorana...

Povabili smo ga v naše uredništvo, da bi nam pokazal pot v svoj svet. Življenje športnika, kakršen je Miro Cerar, ne moremo primerjati z življenjem drugih ljudi. To je svojstven svet. Poln odgovodi in poln veselja. Sicer pa naj nam Miro Cerar pripoveduje sam o sebi, o svojem veselju in razočaranju, o svojih velikih uspehih in o svojem življenju izven telovadnic in stran od telovadnega orodja.

tudi včasih doživiš nekaj neprijetnega. Na primer leta 1958, ko sem tekmoval na državnem prvenstvu na Reki, sem imel še nekaj dni pred tekmovanjem meziniec na nogi v mavcu. Sam sem snel mavce, zagnojen prst pa so morali operirati. Kljub temu sem nastopil in delil prvo mesto s Čaklecom, čeprav je šlo res težko zaradi bolečin. Bilo mi je neprijetno, ko sem naslednji dan prebral v časopisih članke z naslovom: »Cerar ni več prvak.«

7. »Čemu velikemu si se moral odpovedati zaradi telovadbe?«

— S časom ne razpolagam tako kot bi včasih sam želel. Težko najdem čas za kino ali gledališče, celo pri študiju moram biti racionalen in tudi za počitnice ni lahko najti tistih nekaj dni. Vsekakor drži, da se moram marsičemu odpovedati, vendar te odpovedi sprejemam z veseljem.

8. »Ali imaš raje navijanje gledalcev ali mir?«

— Telovadni nastop v Egiptu je bil tak, kot bi igrali nogometno tekmo. Kljub temu sem dobro telovadil. Zdi pa se mi, da je le lepše telovaditi v miru in potem pričakovati aplavz gledalcev.

9. »Kaj menijo zate olimpijski krogi?«

— Olimpijski krogi — velika ideja. Tako velika, da sem se na koncu zbal nastopa na olimpijskih igrah. Nemočen sem obsedel pred nečem velikim. Dokler ne sodelu-

ješ, ne veš kaj je to. To je največ, kar more športnik doživeti.

10. »Ali bi lahko premagal najboljšega telovadca na svetu Sahlina?«

— Sahlin ni telovadeč umetnik, marveč telovadeč robot. Ne dela lepih vaj, je pa absolutno zanesljiv. Nekateri strokovnjaki trdijo, da bi ga lahko premagal na konju z ročaji.

11. »Kaj ti je bolj všeč, egiptovske piramide, Eiffelov stolp, rimski Coloseo ali Kremelj?«

— Videl sem Kremelj in piramide, v Parizu nisem bil, pa tudi za Coloseo v Rimu nisem našel časa. Mislim pa, da je vsako zase nekaj veličastnega.

12. »Kdo je zate najboljši športnik na svetu?«

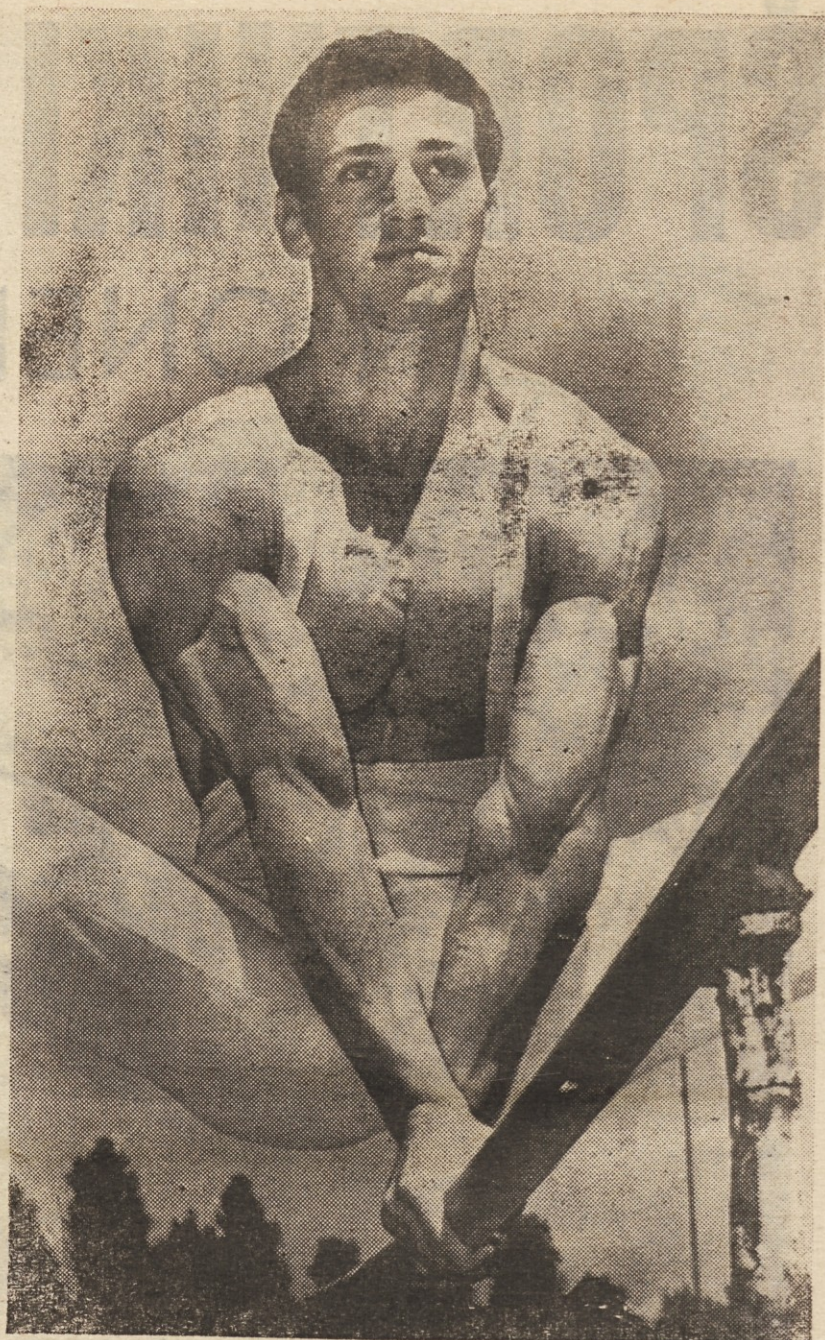
— Čukarin, dvakratni olimpijski in svetovni prvak. Za njim pa Serija, Owens, Nurmi, Zatopek, Jernberg, Rudolphova.

13. »Katera izmed športnih panog je po tvojem mnenju najbolj zahtevna?«

— Gledano z amaterskega vidika, brez dvoma telovadba. Če pomešamo s profesionalizmom, potem tudi kolesarstvo in boks.

14. »Katera športna panoga ti nudi največ razvedrila?«

— Včasih sem bil velik pristaš nogometa. Redno sem obiskoval tekme Odreda, ko je bil še v prvi zvezni ligi. Tudi sedaj bi si rad

ogledal kako nogometno tekmo, vendar vedno zmanjka časa.

15. »Ali tudi ti misliš, da je nogomet šport številka 1?«

— Je! Zato, ker ga gleda največ ljudi in ker prinese največ denarja v klubske blagajne.

16. »Ali si gledal skoke v Planici in kaj misliš o smučarskih skakalcih?«

— Gledati skoke v Planici je bilo zame veliko doživetje. Po mojem igri pri smučarskem skakalcu največjo vlogo talent. Pečar je kljub vsemu športnik velikega formata.

17. »Kaj je po tvojem največji uspeh slovenskega športa?«

— Podvigi našega telovadca Stuklja.

18. »Kje imaš najboljšo športno prijateljce?«

— Sem dober znanec z vsemi najboljšimi telovadci na svetu, mimo tega pa tudi s Čehi, Poljaki in Švedi.

19. »Katero prireditev bi rad videl kot gledalec?«

— Rad bi videl vso olimpijsko

telovadbo, mimogrede pa, bolje bi bilo, če bi bil včasih na tribunah stadiona kot pa samo ob televizij-skem ekranu.

20. »Ali bi glasoval za zimski bazen, za umetno drsališče ali umetno skakalnico v Ljubljani?«

— Sem za tale vrstni red. Zimski bazen, umetno drsališče, umetna skakalnica.

21. »Tvoja najljubša zabava?«

— Najraje imam pogovore, ki mi prinesejo nekaj novega. Rad imam tudi razmišljanje, ki mi nudi nekaj koristnega. Rad se sprehajam po naravi že od malega. Tudi dobro knjigo imam rad. Tako, nad katero se lahko začudiš in navdušiš.

22. »Kaj bi raje gledal: dramo Hamlet, opero Aida ali film Evropa ponoči?«

— Kolebal bi med Hamletom in Aido, Evropa ponoči zame ni zanimiva, lepša je podnevi.

23. »Kaj delaš ob sobotah zvečer?«

— Za marsikoga presenetljivo — v soboto zvečer pomagam vaditi pionirje, zatem pa sledi trening...

24. »Kaj misliš o petju Marjane Deržaj in Majde Sepe?«

— Ne bi se jima rad zameril, o tem naj odločajo glasbeni strokovnjaki.

25. »Ali najdeš čas za branje knjig?«

— Najdem — mnogokrat! Še več, knjigo si včasih zelo zaželim.

26. »V katerem mestu na svetu bi najraje živel?«

— Videl sem Kairo, Moskvo, Leningrad, Prago, Budimpešto, Aleksandrijo, Dunaj, Krakovo, München in Rim. Vsa ta mesta so zelo lepa — najlepša pa je Ljubljana.

27. »Če bi se spoznal s kako filmsko igralko, na primer z Gino Lollobrigido ali Sophio Loren, kaj bi ji najprej dejal?«

— Nasvidenje!

28. »Čemu si se v letošnjem letu najbolj nasmel?«

— Bilo je v Egiptu — vedno smo morali čakati na avtobus po tri ure. Tako smo prišli v Aleksandrijo sredi noči. Peljali smo se štirikrat okoli cele Aleksandrije, da smo našli hotel. In potem ko smo želeli v sobo, je bilo dvigalo vedno prešibko. Nasmejali smo se do solz.

29. »Ali je prijetnejši izlet peš ali z avtomobilom?«

— Včasih je prijetno peš, vendar peš ne prideš daleč. Na kolesu je tudi lepo, vendar včasih premraz. Glasujem torej za avto.

30. »Tvoja želja za leto 1961?«

— Pri študiju bo treba nekoliko bolj pohiteti. Pri telovadbi si želim čimmanj poškodb in konec koncev — pred durmi je tudi evropsko prvenstvo v telovadbi...

